

บทที่ 12

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพอนามัย

แนวคิด

1. กฎหมายเป็นระเบียบที่ใช้กับคนหมู่มาก เพื่อให้อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขสงบ
2. การประกอบอาชีพทุกอาชีพย่อมมีความเสี่ยงภัย ดังนั้นจึงต้องมีกฎหมายควบคุมให้ผู้ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์ในด้านต่าง ๆ และที่สำคัญ ก็คือความปลอดภัยของสุขภาพผู้ประกอบอาชีพ
3. กฎหมายอาชีวอนามัย ให้ความเป็นธรรมทั้งต่อนายจ้าง และลูกจ้าง

ความเป็นมาของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพอนามัย

ความปลอดภัยในการทำงานมิได้เกี่ยวข้องกับตัวลูกจ้างแต่เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้นแต่เกี่ยวพันไปถึงนายจ้าง เพื่อนร่วมงาน และสังคมส่วนรวม คือประเทศชาติด้วยในที่สุด บุคคลที่สามที่มีได้อยู่ในวงการเดียวกันก็อาจจะได้รับอันตรายจากความไม่ปลอดภัยในการทำงานได้ ความรับผิดชอบของรัฐบาลต่อความปลอดภัยในการทำงานแสดงออกในรูปของกฎหมาย และการตรวจตราดูแลเนื้อหาสาระของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยมีสอดแทรกอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ โดยมีหน่วยงานราชการรับผิดชอบหลายหน่วยงาน

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยนี้แม้จะได้มีมานานแล้วก็ตาม แต่จะได้รับการสนใจอย่างจริงจังเมื่อไม่นานมานี้เอง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยมีดังนี้ คือ

1. พระราชบัญญัติแร่ พุทธศักราช 2510
2. ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 เรื่องการคุ้มครองแรงงาน พุทธศักราช 2515
3. พระราชบัญญัติประกันสังคม พุทธศักราช 2533
4. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช 2535
5. พระราชบัญญัติโรงงาน พุทธศักราช 2535
6. พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พุทธศักราช 2535

7. พระราชบัญญัติเงินทดแทน พุทธศักราช 2537
8. ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องความปลอดภัยในการทำงานมีทั้งหมด 17 ฉบับ

พระราชบัญญัติแร่ พุทธศักราช 2510

1. ผู้ถือประทานบัตร ผู้รับใบอนุญาตทำเหมืองชั่วคราว ผู้รับใบอนุญาตแต่งแร่หรือผู้รับใบอนุญาตประกอบโลหกรรม ต้องจัดดำเนินการดังต่อไปนี้

1.1 เมื่อมีอุบัติเหตุ ไม่สามารถทำงานได้ หรือหยุดกิจการ 48 ชั่วโมง ให้รายงานทรัพยากรธรณีประจำท้องที่ทราบภายใน 72 ชั่วโมง

1.2 จัดให้มีปัจจัยในการปฐมพยาบาล เพื่อช่วยเหลือคนงานได้ทันทั่วทั้งที่เมื่อประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยโดยไม่คิดมูลค่า

1.3 จัดให้มีน้ำดื่ม น้ำใช้แสงสว่าง และส้วมที่ถูกสุขลักษณะให้แก่คนงานในเขตเหมืองแร่ เขตแต่งแร่ หรือเขตโลหกรรม

1.4 จัดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงานเป็นประจำเพื่อความปลอดภัย และป้องกันอุบัติเหตุสำหรับการทำเหมือง การแต่งแร่ หรือการประกอบโลหกรรมที่มีคนงานตั้งแต่ 20 คนขึ้นไป และต้องมีบันทึกผลการตรวจไว้เป็นหลักฐาน เพื่อแสดงแก่พนักงานเจ้าหน้าที่

1.5 รักษาหน้าเหมืองให้อยู่ในลักษณะที่ปลอดภัยจากการพัง ถล่ม และจากการร่วงหล่นของวัตถุอันอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคล โดยมีหัวหน้าคนงานหรือผู้แทนทำการควบคุมดูแล

1.6 จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอแก่การปฏิบัติงานบริเวณหน้าเหมืองโรงแต่งแร่ หรือโรงประกอบโลหกรรม

1.7 จัดให้มีเครื่องดับเพลิงไว้ประจำตามสถานที่ต่าง ๆ

2. การใช้กระบอกฉีด

2.1 ป้องกันมิให้บุคคลใดล่วงล้ำออกไปหน้ากระบอกฉีด (Monitor) ขณะทำการพังดิน หากจำเป็นล่วงล้ำออกไป ให้หยุดการฉีดพังดินเสียก่อน

2.2 ตั้งกระบอกฉีดให้ห่างจากหน้าเหมืองระยะไม่น้อยกว่าความสูงของหน้าเหมือง

3. การใช้เครื่องจักร

3.1 คนงานในส่วนที่เคลื่อนไหวของเครื่องจักรควรสวมเสื้อผ้าให้รัดกุม

3.2 เครื่องจักร สายพาน ฟันเฟือง ข้อเสื่อ หรือไฟสวิส ที่อาจมีอันตรายแก่บุคคลได้ต้องปิดกั้นไว้ให้เป็นที่ปลอดภัย

3.3 ปุ่ลเถที่อยู่ในระยะจากพื้นไม่เกิน 2.5 เมตร ต้องปิดกั้นไว้ให้เป็นที่ปลอดภัย

4. การใช้หม้อน้ำ

4.1 ตรวจสอบภายในของหม้อน้ำไม่น้อยกว่าปีละหนึ่งครั้ง

4.2 ตรวจสอบล้นป้องกันภัย (Safety Value) อยู่เสมอ

5. การใช้ไฟฟ้า

5.1 สายไฟแรงสูงควรอยู่สูงจากพื้นดินไม่น้อยกว่า 5 เมตร และหากจำเป็นต้องวางสายผ่านอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างต้องอยู่สูงกว่าส่วนบนของอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างไม่น้อยกว่า 3 เมตร

5.2 ติดป้ายข้อความว่า “อันตราย - ไฟฟ้าแรงสูง” แสดงให้เห็นโดยชัดเจน

5.3 จัดทำสายดินสำหรับโครงโลหะเปลือย ตลอดจนสิ่งปกคลุมมอเตอร์หรือเครื่องกำเนิดไฟฟ้า แผงไฟหรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นใดที่ไฟฟ้าอาจรั่วไหลได้

5.4 ตรวจสอบวงจรสายดินให้ใช้การได้ดีเสมอ

5.5 ที่ตั้งแผงไฟควรมีเนื้อที่ว่างโดยรอบ มีแสงสว่างเพียงพอ และมีเครื่องตัดวงจรในกรณีฉุกเฉิน

6. การเก็บ และใช้วัตถุระเบิด

6.1 ตัวอาคารต้องทำด้วยวัตถุทนไฟ ป้องกันน้ำ และกระสุนปืนได้ และพื้นที่ของสถานที่เก็บจะต้องประกอบด้วยวัตถุที่ไม่เกิดประกายไฟ

6.2 อยู่ห่างโรงเรียนอื่นไม่น้อยกว่า 75 เมตร และห่างจากปล่องอุโมงค์ หรือช่องทางเข้าไปยังที่ทำงานใต้ดินไม่น้อยกว่า 100 เมตร

7. การใช้เรือชุด

7.1 บันไดขึ้นลง และทางเดินทุกแห่งควรมีแสงสว่างเพียงพอ และบันไดจะต้องมีราวจับ

7.2 จัดให้มีชูชีพไว้ให้ในกรณีที่หยาบฉวยได้ง่ายและเพียงพอกับจำนวนคนงานประจำเรือชุด

7.3 ติดป้ายข้อความว่า “ระวังอันตรายจากสายเรือชุด” แสดงให้เห็นโดยชัดเจน

7.4 ป้องกันไม่ให้บุคคลใดเข้าไปปฏิบัติงานในน้ำใกล้เรือชุด ขณะที่เรือกำลังทำการชุด

8. การใช้รถชุด

8.1 ป้องกันไม่ให้บุคคลใดเข้าไปใกล้เครื่องมือที่ใช้ในการชุดตักกวาด หรือดัชนีขณะที่รถชุดกำลังปฏิบัติงาน

8.2 บุคคลซึ่งปฏิบัติงานรอบ ๆ รถชุดควรสวมหมวกนิรภัย และรองเท้านิรภัย

9. การทำเหมืองใต้ดิน

9.1 จัดให้มีการระบายอากาศเป็นอย่างดี ถูกต้องตามหลักวิชาการ และปริมาณของอากาศต้องไม่น้อยกว่า 1.5 ลูกบาศก์เมตรต่อ 1 นาที ต่อคนงาน 1 คนในการทำเหมืองใต้ดิน

9.2 ป้องกันไม่ให้บุคคลใดปฏิบัติการใด ๆ ในบริเวณใต้ดินที่มีปริมาณก๊าซออกซิเจนน้อยกว่า 20 ส่วนใน 100 ส่วน หรือมีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือก๊าซที่เป็นพิษต่อการหายใจเกิน 1/2 ส่วนใน 100 ส่วน หรือมีก๊าซมีเทนเกิน 1 ส่วนใน 100 ส่วน

9.3 ให้มีทางเข้าออกจากพื้นดินไปสู่ใต้ดินอย่างน้อยสองทาง เว้นแต่งานในระยะเริ่มแรกก่อนทำการผลิตแร่ ผ่อนผันให้มีทางเข้าออกทางเดียวได้

9.4 ป้องกันไม่ให้บุคคลใดใช้เครื่องจักรที่ใช้น้ำมันเชื้อเพลิงปฏิบัติงานใต้ดิน เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากทรัพยากรธรณีประจำท้องถิ่น

9.5 แสงสว่างใต้ดินให้ใช้ได้เฉพาะไฟฟ้า ไฟฉาย ตะเกียงคาร์ไบด์ หรือเทียนในกรณีเหมืองถ่านหินให้ใช้ได้เฉพาะไฟฟ้า หรือไฟฉาย

9.6 จัดทำค้ำจุนปล่องและอุโมงค์ให้อยู่ในลักษณะที่แข็งแรงและมั่นคง

9.7 ป้องกันไม่ให้มีการค้ำจุนอุโมงค์ลำส่วนที่ค้ำจุนแล้วออกไปเกิน 2.5 เมตร

9.8 ป้องกันไม่ให้มีการปฏิบัติการใด ๆ ในอุโมงค์ที่ไม่ปลอดภัย เว้นแต่จัดการให้เป็นทีปลอดภัยเสียก่อน

นอกจากนี้ยังมีกฎกระทรวงมากกว่า 50 ฉบับ ที่กรมทรัพยากรธรณี กระทรวงอุตสาหกรรม ประกาศใช้เกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัยในอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 เรื่องการคุ้มครองแรงงาน พุทธศักราช 2515

1. เพื่อคุ้มครองแรงงานแก่ลูกจ้าง
2. เพื่อกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง
3. เพื่อให้การใช้แรงงานเป็นไปโดยเหมาะสม และการแก้ไขข้อขัดแย้ง
4. เพื่อให้มีกองทุนเงินทดแทน เพื่อให้เป็นหลักประกันแก่ลูกจ้าง

การคุ้มครองแรงงาน

1. การใช้แรงงานทั่วไป
2. การใช้แรงงานหญิง
3. การใช้แรงงานเด็ก
4. ค่าจ้าง
5. ค่าชดเชย
6. เงินทดแทน
7. สวัสดิการ
8. การควบคุม

1. การใช้แรงงานทั่วไป

1.1 งานอุตสาหกรรมไม่เกินสัปดาห์ละ 48 ชั่วโมง งานขนส่งไม่เกินวันละ 8 ชั่วโมง งานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือร่างกายของลูกจ้างไม่เกินสัปดาห์ละ 42 ชั่วโมง งานพาณิชยกรรมและงานอื่นไม่เกินสัปดาห์ละ 54 ชั่วโมง

1.2 วันหยุดประจำสัปดาห์ ไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 วัน

1.3 ลูกจ้างมีสิทธิลาป่วยได้ใน 1 ปี ไม่เกิน 30 วันทำงาน โดยการลาป่วยตั้งแต่ 3 วันขึ้นไป ต้องแสดงใบรับรองแพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง

2. การใช้แรงงานหญิง

2.1 ห้ามมิให้นายจ้างรับหญิงซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่ยังไม่ได้ทำการสมรส เป็นลูกจ้างทำงานในสโมสรราตรี สถานเต้นรำ สถานฝึกสอนเต้นรำ สถานขายและเสพสุรา สถานอาบอบนวด โรงแรม หรือสถานที่อื่นตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

2.2 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงทำงานในระหว่างเวลา 24.00 น. และ 6.00 น. ยกเว้นงานที่มีลักษณะที่ต้องทำติดต่อกันไป หรือเป็นงานที่มีลักษณะและสภาพที่ต้องทำในระหว่างเวลาดังกล่าว แต่ถ้าพนักงานตรวจแรงงานเห็นว่าหญิงที่ทำงานในเวลาดังกล่าวอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และความปลอดภัย อธิบดีอาจสั่งการตามที่เห็นสมควร

2.3 ลูกจ้างหญิงที่มีครรภ์มีสิทธิลาคลอดเพิ่มขึ้นจากวันลาป่วย โดยไม่ได้รับค่าจ้างอีก 60 วัน รวมทั้งวันหยุดด้วย แต่ถ้าหญิงนั้นได้ทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 180 วัน ให้มีสิทธิได้รับค่าจ้างเท่าเวลาที่ลาตามอัตราที่ได้รับอยู่แต่ไม่เกิน 30 วัน

3. การใช้แรงงานเด็ก

3.1 ห้ามมิให้นายจ้างรับเด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่า 13 ปีบริบูรณ์ เป็นลูกจ้าง และห้ามรับเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 13 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 15 ปีบริบูรณ์ เป็นลูกจ้าง เว้นแต่

3.1.1 ให้เด็กทำงานอื่นที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด ซึ่งงานนั้นต้องไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และความเจริญเติบโตของร่างกาย

3.1.2 ให้เด็กทำงานอื่นที่กระทรวงมหาดไทยไม่ได้กำหนด แต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานออกไปอนุญาต

3.2 ห้ามมิให้นายจ้างให้เด็กอายุตั้งแต่ 12 ปี แต่ยังไม่ถึง 15 ปี ทำงานระหว่างเวลา 22.00 น. และ 6.00 น. เว้นแต่เด็กนั้นเป็นผู้แสดงภาพยนตร์ ละคร หรือ การแสดงอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน แต่ต้องจัดให้เด็กได้พักผ่อนตามสมควร

3.3 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี แต่ยังไม่ถึง 18 ปี ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- 3.3.1 งานทำความสะอาดเครื่องจักร หรือเครื่องยนต์ขณะที่เครื่องจักรหรือเครื่องยนต์กำลังทำงาน
- 3.3.2 งานที่ต้องทำได้ดินหรือใต้น้ำ
- 3.3.3 งานผลิตหรือขนส่งวัตถุเคมีที่เป็นอันตราย วัตถุมีพิษ วัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟ
- 3.3.4 งานเกี่ยวกับกัมมันตรังสี

4. ค่าจ้าง

งานที่มีลักษณะ คุณภาพ และปริมาณอย่างเดียวกัน ให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดเท่ากันไม่ว่าลูกจ้างจะเป็นชายหรือหญิง

5. ค่าชดเชย

นายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างประจำ ซึ่งเลิกจ้างที่ทำงานติดต่อกันครบ 120 วัน แต่ไม่ครบ 1 ปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย 30 วัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงาน 30 วันสุดท้าย ถ้าลูกจ้างประจำทำงานติดต่อกันครบ 1 ปี แต่ไม่ครบ 3 ปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย 90 วัน หรือไม่น้อยกว่า ค่าจ้างของการทำงาน 90 วันสุดท้าย ถ้าลูกจ้างประจำทำงานติดต่อกันครบ 3 ปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย 180 วัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงาน 180 วันสุดท้าย ระยะเวลาในที่นี้นับรวมทั้งวันหยุดวันลา และวันที่นายจ้างสั่งให้หยุดงาน เพื่อประโยชน์ของนายจ้าง ยกเว้นในกรณีดังต่อไปนี้

5.1 ลูกจ้างประจำที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอน และเลิกจ้างตามกำหนดระยะเวลานั้น

5.2 ลูกจ้างประจำที่นายจ้างแจ้งให้ทราบเป็นหนังสือแต่แรกว่าทดลองปฏิบัติงานในระยะเวลาไม่เกิน 180 วัน และยังคงอยู่ในระยะเวลานั้น

5.3 นายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างประจำ ซึ่งเลิกจ้างในกรณี ดังต่อไปนี้

5.3.1 ทุจริตต่อเจ้าหน้าที่หรือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่นายจ้าง

5.3.2 จงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย

5.3.3 ผ่าฝืนข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการทำงาน หรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของนายจ้าง และนายจ้างได้ตัดเงินเดือนเป็นหนังสือแล้ว ยกเว้นกรณีที่ร้ายแรงนายจ้างไม่จำเป็นต้องตัดเงินเดือน

5.3.4 ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา 3 วันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

5.3.5 ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

5.3.6 ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

6. เงินทดแทน

ข้อกำหนดว่าด้วยเงินทดแทนนี้เป็นงานในหน้าที่ของสำนักงานประกันสังคมซึ่งเป็นหน่วยงานระดับกรม ในกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ดูแลให้ลูกจ้างที่ประสบอันตรายได้รับค่ารักษาพยาบาล และค่าทดแทนตามความเป็นธรรม ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 กำหนดให้มีกองทุนเงินทดแทนขึ้น และกระทรวงมหาดไทยกำหนดให้นายจ้างที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 20 คนขึ้นไปต้องจ่ายเงินสมทบในกองทุนนี้ โดยคิดอัตราเงินสมทบจากประเภทความเสี่ยงของกิจการที่ไม่เท่ากันแต่ไม่เกินร้อยละ 10 ของค่าจ้างต่อปี และกองทุนซึ่งสำนักงานประกันสังคมเป็นผู้ดูแลจะเป็นผู้จ่ายเงินทดแทนแทนนายจ้าง สำหรับนายจ้างที่มีลูกจ้างต่ำกว่า 20 คน ไม่มีภาระต้องจ่ายเงินสมทบในกองทุน แต่มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างเองเมื่อมีการประสบอันตราย และพนักงานเงินทดแทนมีคำสั่งให้จ่าย โดยมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

- 6.1 เมื่อมีการประสบอันตราย ให้ผู้เกี่ยวข้องต่อพนักงานเงินทดแทนแห่งท้องที่โดย
 - 6.1.1 นายจ้างต้องแจ้งภายใน 15 วัน
 - 6.1.2 ลูกจ้างผู้ประสบอันตรายต้องแจ้งโดยไม่ชักช้า
 - 6.1.3 กรณีลูกจ้างตายให้ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องโดยเร็ว
- 6.2 ผู้มีสิทธิกรณีลูกจ้างตาย ประกอบด้วย
 - 6.2.1 บิดา มารดา
 - 6.2.2 สามี หรือภรรยา
 - 6.2.3 บุตรที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เว้นแต่กำลังศึกษาอยู่
 - 6.2.4 บุตรที่อายุตั้งแต่ 18 ปี แต่ทุพพลภาพ หรือสติปัญญาอ่อน และอยู่ในอุปการะของลูกจ้าง

ในอุปการะของลูกจ้าง

ให้ผู้มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งเท่ากัน

- 6.3 สิทธิของลูกจ้างเมื่อประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
 - 6.3.1 ได้รับการรักษาพยาบาลเท่าที่จำเป็นตามความจริง แต่ไม่เกิน 3

หมื่นบาท

- 6.3.2 หากต้องฟื้นฟูสมรรถภาพให้ได้รับค่าฟื้นฟูไม่เกิน 20,000 บาท
- 6.3.3 กรณีไม่สามารถทำงานได้เกิน 3 วันขึ้นไปให้ได้รับค่าจ้างร้อยละ 60 ของค่าจ้างตลอดระยะเวลาไม่เกิน 1ปี
- 6.3.4 กรณีสูญเสียอวัยวะบางส่วน ให้ได้รับร้อยละ 60 ของค่าจ้าง ตามประเภทความสูญเสีย แต่ไม่เกิน 10 ปี
- 6.3.5 กรณีทุพพลภาพ ให้ได้รับร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน แต่ไม่

เกิน 10 ปี

6.4 สิทธิของผู้มีสิทธิกรณีลูกจ้างตาย

6.4.1 ค่าทำศพ 3 เท่าของค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า 5,000 บาท แต่ไม่เกิน 10,000 บาท

6.4.2 ให้ผู้มีสิทธิได้รับร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือนของลูกจ้างแต่ไม่เกิน 5 ปี

6.5 ข้อยกเว้น นายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าทดแทนด้วยเหตุลูกจ้างเสพรื่องคองของเมฆาจนไม่สามารถครองสติได้ และลูกจ้างจงใจให้ตนเองหรือให้ผู้อื่นทำให้ตนประสบอันตราย

7.สวัสดิการ

นายจ้างต้องจัดสวัสดิการให้ลูกจ้างดังนี้

7.1 จัดให้มีน้ำสะอาดสำหรับดื่ม ห้องน้ำ และสวมอันตูกต้องตามสุขลักษณะ และมีปริมาณเพียงพอแก่ลูกจ้างตามกำหนดของกระทรวงมหาดไทย

7.2 จัดให้มีบริการเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างเมื่อประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยในการปฐมพยาบาล หรือในการรักษาพยาบาลตามสภาพของงาน

7.3 จัดให้มีเครื่องป้องกันอันตรายสำหรับงานอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือร่างกายของลูกจ้าง และนายจ้างต้องจัดให้แพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งตรวจร่างกายลูกจ้าง ซึ่งทำงานดังกล่าวไม่น้อยกว่าปีละ 1 ครั้ง และเก็บบันทึกผลการตรวจไว้ ณ สถานที่ทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี

7.4 จัดให้มีการระบายอากาศ ทางระบายน้ำ และสิ่งโสโครก แสงสว่าง ทางออกฉุกเฉิน ในอาคารที่ลูกจ้างทำงานตามมาตรฐาน และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

8. การควบคุม

8.1 ให้นายจ้างที่มีลูกจ้าง ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จัดให้มีข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานเป็นภาษาไทยประกาศใช้บังคับ โดยมีรายการ ดังนี้

8.1.1 วันทำงาน เวลาทำงานปกติ และเวลาพัก

8.1.2 วันหยุด และหลักเกณฑ์การหยุด

8.1.3 หลักเกณฑ์การทำงานล่วงเวลา และการทำงานในวันหยุด

8.1.4 วัน และสถานที่ที่จ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุด

8.1.5 วันเวลาและหลักเกณฑ์การลา

8.1.6 วินัยและโทษทางวินัย

8.1.7 การเลิกจ้าง ให้นายจ้างส่งสำเนาบังคับแก่อธิบดี หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายภายใน 7 วัน นับตั้งแต่วันที่มิลูกจ้างรวมกันตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป และให้นายจ้างปิดประกาศโดยเปิดเผยเพื่อให้ลูกจ้างได้ทราบ ณ สถานที่ทำงาน

8.2 ให้นายจ้างที่มีลูกจ้างรวมกันตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป เป็นประจำจัดทำ ทะเบียนลูกจ้างและเอกสารเกี่ยวกับการคำนวณค่าจ้างเป็นภาษาไทย และเก็บไว้ ณ สถานที่ทำงาน

พระราชบัญญัติประกันสังคม พุทธศักราช 2533

1. พระราชบัญญัติประกันสังคมไม่ใช้บังคับแก่บุคคลดังต่อไปนี้
 - 1.1 ข้าราชการและลูกจ้างประจำของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาคและ ราชการส่วนท้องถิ่นยกเว้นลูกจ้างชั่วคราว
 - 1.2 ลูกจ้างของรัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศ
 - 1.3 ลูกจ้างของนายจ้างที่มีสำนักงานในประเทศและไปประจำทำงานในต่างประเทศ
 - 1.4 ครูหรือครูใหญ่ของโรงเรียนเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน
 - 1.5 นักเรียน นักเรียนพยาบาล นิสิตหรือนักศึกษา หรือแพทย์ฝึกหัด ซึ่งเป็นลูกจ้างของโรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือโรงพยาบาล
2. ให้มีการจัดตั้งกองทุนประกันสังคมขึ้นในสำนักงานประกันสังคมกระทรวงมหาดไทยเพื่อเป็นทุนใช้จ่ายให้ผู้ประกันตนในการรับประโยชน์ทดแทน
3. กองทุนประกันสังคมประกอบด้วย
 - 3.1 เงินสมทบจากรัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตน
 - 3.2 เงินเพิ่มที่ได้จากการปรับนายจ้างในกรณีส่งเงินเข้ากองทุนล่าช้า
 - 3.3 ผลประโยชน์ของกองทุน
 - 3.4 เงินค่าธรรมเนียมในการทำบัตรประกันสังคมทดแทนใบเดิม
 - 3.5 เงินที่ได้รับจากการบริจาคหรือเงินอุดหนุน
 - 3.6 เงินอุดหนุนหรือเงินอุดหนุนราชการที่รัฐบาลจ่าย
 - 3.7 เงินที่ตกเป็นของกองทุนจากการขายทรัพย์สินของนายจ้างที่ยึดมา เนื่องจากค้างชำระเงินสมทบเข้าทุน
 - 3.8 เงินค่าปรับ
 - 3.9 รายได้อื่น
4. ให้รัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตนออกเงินสมทบเข้ากองทุนฝ่ายละเท่ากันตาม อัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง
5. ความเป็นผู้ประกันตนสิ้นสุดเมื่อตาย หรือสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง
6. ผู้ประกันตน มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุนดังนี้
 - 6.1 ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย
 - 6.2 ประโยชน์ทดแทนในกรณีคลอดบุตร

- 6.3 ประโยชน์ทดแทนในกรณีทุพพลภาพ
- 6.4 ประโยชน์ทดแทนในกรณีตาย
- 6.5 ประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตร
- 6.6 ประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ
- 6.7 ประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงาน

7. ในการรับประโยชน์ทดแทนผู้ประกันตนหรือคู่สมรสของผู้ประกันตนจะต้องรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลท้องถิ่นในเขตท้องที่นั้น ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา

8. ในกรณีที่ผู้ประกันตนหรือคู่สมรสของผู้ประกันตนไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลแล้วละเลย หรือไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำสั่งของแพทย์โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เลขาธิการจะสั่งลดประโยชน์ทดแทนก็ได้ตามความเห็นชอบของคณะกรรมการแพทย์

9. ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงานต่อเมื่อผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 90 วัน และต้องอยู่ภายในระยะเวลา 15 เดือน ก่อนวันรับบริการทางการแพทย์

10. ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงาน ได้แก่

- 10.1 ค่าตรวจวินิจฉัยโรค
- 10.2 ค่าบำบัดทางแพทย์
- 10.3 ค่ากินอยู่และรักษาพยาบาลในสถานพยาบาล
- 10.4 ค่ายาและเวชภัณฑ์
- 10.5 ค่ารถพยาบาลหรือค่าพาหนะรับส่งผู้ป่วย
- 10.6 ค่าบริการอื่นที่จำเป็น

11. ในกรณีที่ผู้ประกันตนประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงานให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราค่าจ้าง 90 วัน ก่อนการเจ็บป่วย

12. ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีคลอดบุตร สำหรับตนเองหรือคู่สมรสต่อเมื่อได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 220 วัน และต้องอยู่ในระยะเวลา 15 เดือน ก่อนวันรับบริการทางการแพทย์ และได้รับประโยชน์ทดแทนนี้ได้ไม่เกิน 2 ครั้ง

13. ประโยชน์ทดแทนในกรณีคลอดบุตร ได้แก่

- 13.1 ค่าตรวจและฝากครรภ์
- 13.2 ค่าบำบัดทางการแพทย์
- 13.3 ค่ายาและค่าเวชภัณฑ์

13.4 ค่าทำคลอด

13.5 ค่ากินอยู่และรักษาพยาบาลในสถานพยาบาล

13.6 ค่าบริบาลและค่ารักษาพยาบาลทารกแรกเกิด

13.7 ค่ารถพยาบาลหรือค่าพาหนะรับส่งผู้ป่วย

13.8 ค่าบริการอื่นที่จำเป็น

14. ผู้ประกันตนหยุดงานเพื่อการคลอดบุตรให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราค่าจ้าง 90 วันก่อนการคลอด ซึ่งผู้ประกันตนหยุดงานเพื่อลาคลอดครั้งหนึ่งได้ไม่เกิน 60 วัน

15. ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีทุพพลภาพต่อเมื่อผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 90 วัน และต้องอยู่ภายในระยะเวลา 15 เดือนก่อนทุพพลภาพ

16. ประโยชน์ทดแทนในกรณีทุพพลภาพ ได้แก่

16.1 ค่าตรวจวินิจฉัยโรค

16.2 ค่าบำบัดทางการแพทย์

16.3 ค่ายาและค่าเวชภัณฑ์

16.4 ค่ากินอยู่และรักษาพยาบาลในสถานพยาบาล

16.5 ค่ารถพยาบาลหรือพาหนะรับส่งผู้ทุพพลภาพ

16.6 ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจและอาชีพ

16.7 ค่าบริการอื่นที่จำเป็น

17. ในกรณีที่ผู้ประกันตนได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้มาแล้วเป็นเวลาไม่เกิน 1 ปี ให้ได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้เนื่องจากทุพพลภาพได้ต่อไปอีกในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราค่าจ้าง 90 วัน ก่อนวันรับบริการทางการแพทย์

18. ในกรณีที่ผู้ประกันตนถึงแก่ความตายโดยมิใช่ประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ถ้าผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 30 วัน และต้องอยู่ภายในระยะเวลา 6 เดือนก่อนถึงแก่ความตาย โดยให้บุคคลที่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีตายเป็นเงินค่าทำศพ จำนวน 100 เท่าของอัตราสูงสุดของค่าจ้างขั้นต่ำรายวันตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

19. ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตรต่อเมื่อผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี และได้รับสงเคราะห์บุตรไม่เกิน 2 คน

20. ประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตร ได้แก่

20.1 ค่าสงเคราะห์ความเป็นอยู่ของบุตร

20.2 ค่าเล่าเรียนบุตร

20.3 คำรักษาพยาบาลบุตร

20.4 คำสงเคราะห์อื่นที่จำเป็น

21. ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพต่อเมื่อผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี ไม่ว่าจะระยะเวลา 15 ปีนั้นจะติดต่อกันหรือไม่ก็ตามและผู้ประกันตนนั้นต้องมีอายุครบ 55 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป

22. ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานต่อเมื่อผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 6 เดือน และต้องอยู่ภายในระยะเวลา 15 เดือนก่อนการว่างงาน และจะต้องอยู่ในเงื่อนไขดังนี้

22.1 เป็นผู้มีความสามารถในการทำงาน พร้อมทั้งจะทำงานที่เหมาะสม ตามที่จัดหาให้หรือต้องไม่ปฏิเสธการฝึกงาน และได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐโดยต้องไปรายงานตัวไม่น้อยกว่าเดือนละ 1 ครั้ง

22.2 การที่ผู้ประกันตนว่างงานต้องมีสาเหตุจากเหตุที่หรือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่นายจ้าง หรือจงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย หรือฝ่าฝืนข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการทำงาน หรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายในกรณีร้ายแรงหรือละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา 7 วัน ทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

22.3 ต้องมิใช่ผู้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ

23. พระราชบัญญัตินี้บังคับแก่กิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกาศใช้วันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2535 มีกระทรวงสาธารณสุขเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ มีบทกำหนดที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คือ

1. เหตุรำคาญ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ประสบกับเหตุนั้นถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

1.1 แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูล หรือเถา หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็น หรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรคหรือก่อให้เกิดความเสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

1.2 การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

1.3 อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

1.4 การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้าหรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

1.5 เหตุอันใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแลปรับปรุง บำรุงรักษาบรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ ทางระบายน้ำ คูคลองและสถานที่ต่าง ๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการที่ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับกำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้

ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญขึ้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้ และพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญตามความจำเป็น โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับงานนั้น ถ้าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้ หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมด หรือบางส่วน

2. กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ กิจกรรมหรือธุรกิจที่ถือว่าเป็นกิจการที่น่ารังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพรัฐมนตรีสามารถประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งผู้ประกอบการกิจการต้องขออนุญาต ซึ่งในปัจจุบัน รัฐมนตรีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ระบุถึงธุรกิจ 123 อาชีพ ว่าเป็นธุรกิจที่น่ารังเกียจหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพในที่นี้เสนอไว้เพียง 32 อาชีพ ได้แก่

- 2.1 การเลี้ยงม้า โค กระบือ
- 2.2 การเลี้ยงสุกร
- 2.3 การเลี้ยงแพะ แกะ
- 2.4 การเลี้ยงห่าน เป็ด ไก่
- 2.5 การเลี้ยงสัตว์เพื่อรีดเอานม การรีดเอาน้ำนม
- 2.6 การทำเนย เนยเทียม
- 2.7 การฆ่าห่าน เป็ด ไก่ ยกเว้นการฆ่าในภัตตาคาร โรงแรม หรือร้านข้าวแกง เพื่อปรุงอาหารในนั้น หรือการฆ่าเพื่อปรุงอาหารเร่ขายด้วยตนเอง
- 2.8 การฟอกหนังสัตว์ การสะสมหนังสัตว์
- 2.9 การสะสมเขาสัตว์ กระดุกสัตว์ ขนสัตว์ หนังสัตว์ที่ยังไม่ได้ฟอก
- 2.10 การย้อมที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็น
- 2.11 การทำกะปิ น้ำปลา น้ำเคย ไตปลา เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว หอยดอง
- 2.12 การทำ การหมัก การสะสม ปลาจ๋า ปลาเจ้า กุ้งเจ้า หนั้หมู กุ้งแห้ง การ
เคี้ยวมันกุ้ง
- 2.13 การทำและตากปลาเค็ม เนื้อเค็ม เปิดเค็ม หนั้หมู กุ้งแห้ง การเคี้ยวมันกุ้ง
- 2.14 การนึ่งปลา การต้มปลาซึ่งใช้แทนการนึ่ง ยกเว้น การนึ่งหรือต้มในภัตตาคาร
โรงแรม หรือร้านข้าวแกงเพื่อปรุงอาหารในนั้น และการนึ่งหรือต้มเพื่อปรุงอาหารเร่ขายด้วยตนเอง
- 2.15 การทำสบู่
- 2.16 การเคี้ยวหนังสัตว์ เอ็นสัตว์ ไขสัตว์
- 2.17 การอัดเอาน้ำมัน
- 2.18 การเคี้ยวมันกุ้ง
- 2.19 การทำเส้นหมี่ ขนมหุ้น ก๋วยเตี๋ยว เต้าหู้ วุ้นเส้น เกี่ยมอี
- 2.20 การทำแฉะแซ
- 2.21 การเผาเปลือกหอย
- 2.22 การล้าง การรม การสะสมยางดิบ
- 2.23 การทำอาหารบรรจุกระป๋อง ขวดหรือภาชนะอื่นใด
- 2.24 การทำขนมปังสด ขนมปังแห้ง จันอับ
- 2.25 การทำน้ำอัดลม น้ำหวาน น้ำโซดา
- 2.26 การทำน้ำตาล
- 2.27 การทำน้ำมันขัน

- 2.28 การทำแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาชูและการทำแป้งอื่น ๆ
- 2.29 การสีข้าว
- 2.30 การต้ม กลั่นแอลกอฮอล์ สุรา เบียร์ และน้ำส้มสายชู
- 2.31 การทำไม้ขีดไฟ
- 2.32 การทำแชลล็ค

๑๑๑

พระราชบัญญัติโรงงาน พุทธศักราช 2535

พระราชบัญญัตินี้ยกเว้นไม่ใช้บังคับโรงงานอุตสาหกรรมที่ดำเนินงานโดยราชการ ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ คือ

1. การจัดตั้งโรงงานและประกอบกิจการต้องขออนุญาตปลัดกระทรวงหรือผู้ได้รับมอบหมาย

2. การควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อให้โรงงานดำเนินการคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงาน เพื่อป้องกันหรือระงับ หรือบรรเทาอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน

3. การควบคุมโรงงาน

3.1 ในกรณีมีอุบัติเหตุในโรงงาน เนื่องจากโรงงาน หรือเครื่องจักรของโรงงานไม่ว่าจะเป็นกรณีของโรงงานจำพวกใด ถ้าอุบัติเหตุนั้นเป็นเหตุให้บุคคลถึงแก่ความตาย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บ ซึ่งภายหลัง 72 ชั่วโมงแล้วยังไม่สามารถทำงานในหน้าที่เดิมได้ให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายใน 3 วันนับแต่วันตายหรือวันครบกำหนด 72 ชั่วโมง ถ้าอุบัติเหตุนั้นเป็นเหตุให้โรงงานต้องหยุดดำเนินงานเกินกว่า 7 วัน ให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายใน 10 วันนับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโรงงานใดตามวรรคหนึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจโรงงานและเครื่องจักรและพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 37 หรือ มาตรา 39 แล้วแต่กรณี

3.2 ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายความเสียหาย หรือความเดือดร้อนแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไข หรือปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนดได้

3.3 ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานใดจงใจไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 37 โดยไม่มีเหตุอันควรหรือในกรณีที่ปรากฏว่าการประกอบกิจการของโรงงานใดอาจจะก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนอย่างร้ายแรงแก่บุคคล

หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานนั้นหยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว และปรับปรุงแก้ไขโรงงานนั้นเสียใหม่ หรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด

3.4 โรงงานต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวงในเรื่องต่อไปนี้

3.4.1 กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้งของโรงงานสภาพแวดล้อมของโรงงาน ลักษณะอาคารของโรงงาน หรือลักษณะภายในของโรงงาน

3.4.2 กำหนดลักษณะประเภทหรือชนิดของเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์หรือสิ่งที่ต้องนำมาใช้ในการประกอบกิจการโรงงาน

3.4.3 กำหนดให้มีคนงานซึ่งมีความรู้เฉพาะตามประเภทชนิด หรือขนาดของโรงงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดประจำโรงงาน

3.4.4 กำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติ กรรมวิธีการผลิตและการจัดให้มีอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใด เพื่อป้องกัน หรือระงับหรือบรรเทาอันตรายความเสียหายหรือความเดือดร้อนที่อาจเกิดแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน

3.4.5 กำหนดมาตรฐานและวิธีการควบคุมการปล่อยของเสีย มลพิษหรือสิ่งใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน

3.4.6 กำหนดการจัดให้มีเอกสารที่จำเป็นประจำโรงงานเพื่อประโยชน์ในการควบคุม หรือตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย

3.4.7 กำหนดข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงงานที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องแจ้งให้ทราบเป็นครั้งคราวหรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

3.4.8 กำหนดการอื่นใดเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงานเพื่อป้องกันหรือระงับหรือบรรเทาอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน

3.5 ในกรณีมีอุบัติเหตุในโรงงานเนื่องจากโรงงาน หรือเครื่องจักรของโรงงานไม่ว่าจะเป็นกรณีของโรงงานจำพวกใด ถ้าอุบัติเหตุนั้น

3.5.1 เป็นเหตุให้บุคคลถึงแก่ความตาย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บ ซึ่งภายหลัง 72 ชั่วโมงแล้วยังไม่สามารถทำงานในหน้าที่เดิมได้ให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายใน 3 วัน นับแต่วันตายหรือวันครบกำหนด 72 ชั่วโมง

3.5.2 เป็นเหตุให้โรงงานต้องหยุดดำเนินงานเกินกว่า 7 วันให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายใน 10 วัน นับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโรงงานใดตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจโรงงานและเครื่องจักรและพิจารณาดำเนินการ

พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย 2535

วัตถุอันตราย หมายถึง วัตถุระเบิด วัตถุไวไฟ วัตถุออกฤทธิ์ และวัตถุเปอร์ออกไซด์ วัตถุ มีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุอันตรายสี วัตถุที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุกัด กร่อน วัตถุที่ก่อให้เกิดการระคายเคือง และวัตถุอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเคมีภัณฑ์ หรือสิ่งอื่นใด ที่ อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม

1. ในกรณีมีเหตุจำเป็นเพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่ง แวดล้อม จะมีการตราพระราชบัญญัติกฤษฎีกากำหนดท้องที่เพื่อห้ามการครอบครอง จำหน่าย หรือการใช้วัตถุอันตรายอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้

2. ให้จัดตั้งศูนย์ข้อมูลวัตถุอันตรายขึ้นในกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อเป็นศูนย์กลาง ประสานงานในเรื่องข้อมูลของวัตถุอันตรายกับส่วนราชการต่าง ๆ รวมทั้งภาคเอกชนเพื่อรวบรวม และให้บริการข้อมูลทุกชนิดเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ตั้งแต่การมีอยู่ในต่างประเทศการนำเข้า หรือการผลิตภายในประเทศ การเคลื่อนย้าย การใช้สอย การทำลาย และการอื่นใดอันเกี่ยวเนื่อง

3. วัตถุอันตราย แบ่งตามความจำเป็นในการควบคุม ได้ดังนี้

3.1 วัตถุอันตรายชนิดที่ 1 ได้แก่วัตถุอันตรายที่การผลิต การนำเข้า การส่งออก หรือการมีไว้ในครอบครองต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด

3.2 วัตถุอันตรายชนิดที่ 2 ได้แก่วัตถุอันตรายที่การผลิต การนำเข้า การส่งออก หรือการมีไว้ครอบครองต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อน และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนด

3.3 วัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ได้แก่วัตถุอันตรายที่การผลิต การนำเข้า การส่งออก หรือการมีไว้ในครอบครองต้องได้รับใบอนุญาต

4. ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับขึ้นทะเบียนวัตถุอันตราย เมื่อคณะกรรมการเห็นว่า

4.1 วัตถุอันตรายที่ขอขึ้นทะเบียนไม่เป็นที่เชื่อถือได้ว่ามีคุณประโยชน์ ตามที่ขอ ขึ้นทะเบียนไว้ หรือหากนำมาใช้แล้วอาจเกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม โดยไม่มีวิธีปกติกติตามควรที่จะป้องกันได้

4.2 วัตถุอันตรายที่ขอขึ้นทะเบียนใช้ชื่อในทำนองโอ้อวด ไม่สุภาพ หรืออาจทำให้ เข้าใจผิดจากความเป็นจริง

4.3 วัตถุอันตรายที่ขอขึ้นทะเบียนเป็นวัตถุอันตรายปลอดภัย หรือเป็นวัตถุอันตราย ที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งเพิกถอนทะเบียนแล้ว

5. เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่โดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งแก้ไขรายการทะเบียนวัตถุอันตรายได้ตาม ความจำเป็น

6. วัตถุอันตรายใดที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้ว ต่อมาปรากฏว่าไม่มีประโยชน์ตามที่ขึ้นทะเบียนไว้หรือหากนำมาใช้แล้วอาจเกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์ หรือสิ่งแวดล้อมโดยไม่มีวิธีปกติตามควรที่จะป้องกันได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนทะเบียนวัตถุอันตรายนั้นได้

7. เจ้าของวัตถุอันตรายที่ถูกเพิกถอนทะเบียนต้องจัดการทำลายหรือดำเนินการกับวัตถุอันตรายของตนตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่มีคำสั่งภายในระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด

8. ห้ามไม่ให้ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือมีวัตถุอันตรายชนิดที่ 4 ไว้ในครอบครอง

9. ห้ามไม่ให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 1 วัตถุอันตรายชนิดที่ 2 หรือวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ดังต่อไปนี้

9.1 วัตถุอันตรายปลอม

9.2 วัตถุอันตรายมาตรฐาน

9.3 วัตถุอันตรายเสื่อมคุณภาพ

9.4 วัตถุอันตรายที่ต้องขึ้นทะเบียนแต่มิได้ขึ้นทะเบียนไว้

9.5 วัตถุอันตรายที่ถูกสั่งเพิกถอนทะเบียน

10. วัตถุอันตรายหรือสิ่งต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นวัตถุอันตรายปลอม

10.1 สิ่งที่ทำเทียมวัตถุอันตรายแท้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

10.2 วัตถุอันตรายที่แสดงชื่อว่าเป็นวัตถุอันตรายอื่น หรือแสดงกำหนดเวลาที่วัตถุอันตรายหมดอายุการใช้เกิดความเป็นจริง

10.3 วัตถุอันตรายที่แสดงชื่อหรือเครื่องหมายของผู้ผลิตหรือที่ตั้งของสถานที่ผลิตที่ไม่เป็นความจริง

10.4 วัตถุอันตรายที่แสดงว่าเป็นวัตถุอันตรายที่ขึ้นทะเบียนไว้แต่ที่จริงไม่ใช่

10.5 วัตถุอันตรายที่ผลิตขึ้นโดยมีสาระสำคัญน้อยกว่าหรือมากกว่าเกณฑ์ค่าตลาดเคลื่อนที่กำหนด

11. วัตถุอันตรายที่ผิดมาตรฐาน คือ

11.1 วัตถุอันตรายที่ผลิตขึ้นโดยมีสาระสำคัญน้อยกว่าหรือมากกว่าเกณฑ์ค่าตลาดเคลื่อนที่กำหนด

11.2 วัตถุอันตรายที่ผลิตขึ้นโดยมีความบริสุทธิ์ สิ่งเจือปนหรือลักษณะอื่นที่มีความสำคัญต่อคุณสมบัติของวัตถุอันตรายผิดไปจากเกณฑ์ที่กำหนดหรือที่ขึ้นทะเบียนไว้

12. วัตถุอันตรายที่เสื่อมคุณภาพ คือ

12.1 วัตถุอันตรายที่หมดอายุการใช้งานตามที่แสดงไว้ในฉลาก

12.2 วัตถุอันตรายที่แปรสภาพจนมีลักษณะเช่นเดียวกับวัตถุอันตรายปลอมหรือวัตถุอันตรายผิดมาตรฐาน

13. ควบคุมการโฆษณาวัตถุอันตรายให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

14. ถ้าผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตราย ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไข ปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องได้ ถ้าไม่ปฏิบัติตามให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งมอบวัตถุอันตรายนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อทำลายหรือจัดการตามควรแก่กรณี โดยคำนึงถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น

พระราชบัญญัติเงินทดแทน พุทธศักราช 2537

1. เงินทดแทน หมายถึงเงินที่จ่ายเป็นค่าทดแทน ค่ารักษาพยาบาล ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงาน และค่าทำศพ ซึ่งจ่ายเมื่อลูกจ้างประสบอันตราย เนื่องจากการทำงานให้แก่ นายจ้าง

2. พระราชบัญญัติเงินทดแทน ฉบับนี้ยกเว้นไม่ใช้บังคับลูกจ้าง ต่อไปนี้

2.1 ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

2.2 รัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

2.3 นายจ้างซึ่งประกอบธุรกิจ โรงเรียนเอกชน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน เฉพาะในส่วนเกี่ยวกับครู หรือครูใหญ่

2.4 นายจ้างซึ่งดำเนินการที่มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

2.5 นายจ้างอื่น ๆ ตามกำหนดในกฎกระทรวง

3. เงินทดแทน

3.1 ค่ารักษาพยาบาลไม่เกิน 30,000 บาท เท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินวงเงินนี้

3.2 ค่าทำศพ 100 เท่าของอัตราสูงสุดของค่าจ้างขั้นต่ำรายวัน ตามกฎหมายการคุ้มครองของแรงงาน

3.3 ค่าทดแทนรายเดือน เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายและเจ็บป่วยหรือสูญหาย นายจ้างต้องจ่ายค่าทดแทนแก่ลูกจ้างและผู้มีสิทธิ คือบิดา มารดา สามีหรือภรรยาบุตรอายุต่ำกว่า 18 ปี เว้นแต่อายุ 18 ปีและยังคงศึกษาไม่สูงกว่าปริญญาตรี ให้ได้รับส่วนแบ่งตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ บุตรที่มีอายุ 18 ปีแต่ทุพพลภาพ จิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ ซึ่งอยู่ในอุปการะของลูกจ้างก่อนลูกจ้างตาย หรือสาบสูญ

ค่าทดแทนรายเดือน

1. ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน กรณีที่ลูกจ้างไม่สามารถทำงานติดต่อกันได้เกิน 3 วัน โดยจ่ายตั้งแต่วันแรกติดต่อกันไปในช่วงระยะเวลาที่ไม่สามารถทำงานได้แต่ไม่เกิน 1 ปี

2. ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน กรณีลูกจ้างสูญเสียอวัยวะบางส่วนของร่างกาย โดย

จ่ายตามประเภทของการสูญเสียอวัยวะ และไม่เกิน 10 ปี

3. ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน กรณีลูกจ้างทุพพลภาพ จ่ายตามประเภทของการทุพพลภาพ แต่ไม่เกิน 15 ปี

4. ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน กรณีลูกจ้างถึงแก่ความตาย หรือสูญหายแต่ไม่เกิน 8 ปี

5. นายจ้างไม่ต้องจ่ายเงินทดแทนในการประสบอันตราย และเจ็บป่วยของลูกจ้าง เพราะเหตุ

5.1 ลูกจ้างเสภาพของมีนเมาและสิ่งเสพติดจนไม่สามารถครองสติได้

5.2 ลูกจ้างจงใจให้ตนเองประสบอันตรายหรือยอมให้ผู้อื่นทำให้ตนประสบอันตราย

6. ให้มีกองทุนเงินทดแทนในสำนักงานประกันสังคมเพื่อจ่ายเป็นเงินทดแทนแก่ลูกจ้างแทนนายจ้างซึ่งต้องจ่ายเงินสมทบ

7. มีคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ประกอบด้วย เลขานุการสำนักงานประกันสังคมเป็นประธาน ผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกิน 6 คน ผู้แทนนายจ้าง 3 คน ผู้แทนลูกจ้าง 3 คน และผู้แทนสำนักงานประกันสังคมเป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน อยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 ปี มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

7.1 เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายบริหารกองทุนและการจ่ายเงินทดแทน

7.2 เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและระเบียบต่าง ๆ

7.3 วางระเบียบกระทรวงเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินกองทุน

7.4 วางระเบียบการจัดหาผลประโยชน์กองทุน

7.5 พิจารณาวินิจฉัย อุทธรณ์ตามมาตรา 52

8. มีคณะกรรมการแพทย์คณะหนึ่งไม่เกิน 15 คน รัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้ง มีหน้าที่ดังนี้

8.1 มีหน้าที่เสนอความเห็นในการดำเนินงานการให้บริการทางการแพทย์

8.2 ให้คำปรึกษาแนะนำในทางการแพทย์แก่คณะกรรมการและสำนักงาน

8.3 ให้ความเห็นต่อสำนักงานในการออกกฎกระทรวง

9. คณะกรรมการ คณะกรรมการแพทย์มีอำนาจสั่งให้บุคคลเกี่ยวข้องส่งเอกสารสิ่งของข้อมูลมาพิจารณาได้ ให้บุคคลเกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

10. อัตราเงินสมทบ ไม่เกินร้อยละ 5 ของค่าจ้างที่นายจ้างจ่ายแต่ละปี โดยคำนึงถึงสถิติการประสบอันตราย แต่ละประเภทกิจการ ภาระของกองทุน จำนวนเงินกองทุนที่มีอยู่ ให้กำหนดเกณฑ์และวิธีการลด เพิ่มอัตราเงินสมทบตามอัตราส่วนของการสูญเสียของนายจ้างในรอบ 3 ปี ปฏิทินที่ผ่านมา

11. หากนายจ้างไม่จ่ายเงินสมทบในเวลากำหนด หรือจ่ายไม่ครบให้เสียเงินเพิ่มร้อยละ 3 ต่อเดือนของเงินสมทบต้องจ่าย

12. เลขานุการมีอำนาจสั่งยึด आयัด ขายทอดตลาด ทรัพย์สินนายจ้างที่ไม่ส่งเงิน หรือเงินเพิ่ม หรือนำส่งไม่ครบจำนวน

13. นายจ้างแจ้งการประสบอันตราย เจ็บป่วย สูญหาย ต่อสำนักงานท้องที่ที่ลูกจ้างทำงานอยู่หรือที่นายจ้างมีภูมิลำเนาอยู่ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ทราบ ควรทราบการประสบอันตรายเจ็บป่วย สูญหาย

14. ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สอบสวนและออกคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้าง

15. กรณีเจ็บป่วยเกิดขึ้นภายหลังการสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้างให้ลูกจ้างยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนจากนายจ้าง ณ ท้องที่ลูกจ้างทำงานอยู่ หรือภูมิลำเนานายจ้างภายใน 2 ปี นับแต่วันที่ทราบการเจ็บป่วย

16. นายจ้าง ลูกจ้าง หรือผู้มีสิทธิได้รับคำสั่งคำวินิจฉัย หรือการประเมินเงินสมทบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่พอใจคำสั่งให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายใน 30 วัน นับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่งคำวินิจฉัย

17. เมื่อคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วหากไม่พอใจทำคดีสู่ศาลแรงงานภายใน 30 วัน นับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่งคำวินิจฉัย ถ้าไม่นำคดีไปสู่ศาลแรงงานในกำหนดเวลาให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการเป็นที่สุด

อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่

1. เข้าไปในสถานประกอบการ สำนักงาน สถานที่ทำงานของลูกจ้าง ในเวลากลางวันหรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง ทรัพย์สิน และเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการจ้าง การจ่ายค่าจ้าง ทะเบียนลูกจ้าง การจ่ายเงินสมทบ

2. มีหนังสือสมทบเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารเกี่ยวข้องเพื่อพิจารณา

3. ยึด आयัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินตามคำสั่งของเลขานุการ

บุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ข้างต้นต้องอำนวยความสะดวกให้พนักงานเจ้าหน้าที่ บทลงโทษ

1. นายจ้างผู้ใดไม่ให้ลูกจ้างที่ประสบอันตรายเจ็บป่วยได้รับการรักษาพยาบาล เมื่อลูกจ้างตายไม่จัดการศพไปพลาถก่อน (ตายแล้ว 72 ชั่วโมง ไม่มีผู้ใดมาจัดการศพ) ไม่จ่ายเงินสมทบไม่แจ้งการประสบอันตรายภายใน 15 วัน โทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2. ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคณะกรรมการ คณะกรรมการแพทย์ ให้ส่งเอกสารข้อมูลบุคคลเกี่ยวข้องมา ไม่มาให้ถ้อยคำตามหนังสือ ไม่ส่งเอกสารหลักฐาน จำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. นายจ้างไม่จ่ายเงินทดแทนให้ลูกจ้างประสบอันตราย ตาย ตามคำสั่งพนักงานสอบสวน มิได้อุทธรณ์ มิได้นำคดีสู่ศาล จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. ผู้เปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของนายจ้าง เป็นข้อเท็จจริงตามปกติวิสัย นายจ้างพึงจะสงวนไว้ไม่เปิดเผย จำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

5. ความผิดไม่ควรจำคุก หรือไม่ควรฟ้องร้องให้ เลขานุการเปรียบเทียบปรับได้ในต่างจังหวัดผู้ว่าราชการเปรียบเทียบปรับได้ (ปรับไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของอัตราโทษปรับกำหนดเป็นความผิด ชำระค่าปรับภายใน 30 วัน แล้วให้ถือว่าคดีเลิกกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (หากไม่ยินยอมปรับ ไม่ชำระค่าปรับให้ดำเนินคดีต่อไป)

ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน

กฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีรวมทั้งสิ้น 17 ฉบับ ดังนี้ คือ

1. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร (พ.ศ. 2519)
2. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (พ.ศ. 2519)
3. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม สารเคมี (พ.ศ. 2520)
4. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า (พ.ศ. 2522)
5. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (ประดาน้ำ) (พ.ศ. 2523)
6. ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างว่าด้วยลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราว (พ.ศ. 2524)
7. ความปลอดภัยในการทำงานว่าด้วยการนั่งร้าน (พ.ศ. 2525)
8. ความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง (เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย) (พ.ศ. 2528)
9. ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง (เขตก่อสร้าง) (พ.ศ. 2528)
10. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับบันได (พ.ศ. 2530)
11. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการตอกเสาเข็ม (พ.ศ. 2532)
12. ความปลอดภัยในการทำงานในที่อับอากาศ (พ.ศ. 2533)
13. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย
14. ความปลอดภัยในการทำงานในสถานที่ที่มีอันตรายจากการตกจากที่สูง วัตถุกระเด็น ตกหล่น และการพังทลาย
15. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับหม้อน้ำ
16. ความปลอดภัยในการทำงาน การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับลูกจ้าง

1. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร (พ.ศ. 2519)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1.1 จัดให้มีทางเข้าออกจากที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเครื่องจักรมีความกว้าง ไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร
- 1.2 จัดทำรั้ว คอกกัน หรือเส้นแสดงเขตอันตราย ณ ที่ตั้งของเครื่องจักร
- 1.3 ห้ามมิให้ยอมใช้เครื่องมือกลทำงานเกินพิภักที่ผู้ผลิตกำหนดไว้
- 1.4 ดูแลให้ลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับเครื่องกลดำเนินการดังนี้
 - 1.4.1 ตรวจสอบเครื่องมือกลให้อยู่ในสภาพใช้การได้ดี และปลอดภัยก่อนนำออกใช้ทุกวัน
 - 1.4.2 เครื่องมือที่ใช้ขับเคลื่อนได้ ต้องให้ผู้ใช่มองเห็นข้างหลังได้ เว้นแต่จะมีสัญญาณเสียงเตือน หรือมีผู้บอกสัญญาณเมื่อถอยหลัง
 - 1.4.3 ไม่นำรถยก บันจัน หรือเครื่องมือสำหรับยกไปใช้ปฏิบัติงานใกล้สายหรืออุปกรณ์ไฟฟ้าที่มีกระแสไฟฟ้าใกล้กว่าระยะห่างที่ปลอดภัย
 - 1.4.4 ให้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ดังนี้
- 1.5 ดูแลมิให้ลูกจ้างซึ่งมีผมยาวเกินสมควร และมีได้รวบให้ปลอดภัย หรือซึ่งสวมใส่เครื่องประดับที่อาจเกี่ยวโยงกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้าทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร
- 1.6 ดูแลลูกจ้างให้สวมเครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อย และรัดกุมถ้าทำเกี่ยวกับไฟฟ้าให้สวมเครื่องนุ่งห่มที่ไม่เปียกน้ำ
- 1.7 ให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร สวมอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ตามสภาพและลักษณะของงาน
- 1.8 ก่อนติดตั้งหรือซ่อมแซมเครื่องจักร ให้ทำป้ายปิดประกาศไว้ ณ บริเวณที่ติดตั้งหรือซ่อมแซม และให้แขวนป้ายห้ามเปิดสวิตช์ไว้ที่สวิตช์ด้วย
- 1.9 ในการใช้หม้อไอน้ำ ให้ปฏิบัติตามดังนี้
 - 1.9.1 หม้อไอน้ำต้องมีคุณภาพแข็งแรง ทนความดันไอน้ำได้สูงไม่น้อยกว่า 4 เท่า ของความดันที่ใช้งานปกติ
 - 1.9.2 รอบหม้อไอน้ำต้องมีฉนวนหุ้มกันการกระจายความร้อนตามผิวโดยรอบ
 - 1.9.3 ที่ตั้งของหม้อไอน้ำและปล่องควัน ต้องมั่นคงแข็งแรงโดยวิศวกรโยธาเป็นผู้กำหนด และติดสายล่อฟ้าบนปล่องควันด้วย
 - 1.9.4 ที่บรรจุก๊าซติดไฟครั้งแรกต้องเก็บไว้ในที่ปลอดภัยจากประกายไฟ และลิ้นเปิดปิดต้องไม่รั่วซึม

ตารางที่ 6 อุปกรณ์ป้องกันอันตราย

ประเภทเครื่องจักร	ต้องมี/ติดตั้ง
<ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้พลังงานไฟฟ้า 2. บั้มวัตถุใช้น้ำหนักเหวี่ยง 3. บั้มวัตถุใช้เท้าเหยียบ 4. บั้มวัตถุโดยใช้มือป้อน 5. ใช้พลังงานไฟฟ้าบั้ม หรือตีวัตถุที่ใช้มือป้อน 6. เป็นชนิดอัตโนมัติ 7. เครื่องถ่ายทอดพลังงาน โดยให้เพลลา สายพาน ปูลเล ไฟสวิต 8. มีใบเลื่อยวงเดือน 9. ใช้เป็นเครื่องลับ ฝน หรือแต่งผิวโลหะ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สายดินและสายไฟฟ้าเข้าเครื่องจักรโดยฝังดินหรือเดินลงจากที่สูง 2. ตัวน้ำหนักเหวี่ยงสูงกว่าศีรษะ หรือทำเครื่องป้องกันโดยไม่มีสายไฟฟ้าอยู่ในรัศมี 3. ที่พักเท้าและที่ครอบมือให้เหยียบโดยไม่ตั้งใจ 4. เครื่องป้องกันมือให้พ้นจากแท่นบั้ม หรือจัดหาเครื่องป้อนวัตถุแทนมือ 5. สวิตช์สองแห่งที่ต้องใช้มือทั้งสองข้างเปิดพร้อมกัน 6. เครื่องหมายปิดเปิดที่สวิตช์ และเครื่องป้องกันสิ่งใดกระทบสวิตช์ 7. ตะแกรงเหล็กเหนียวครอบส่วนที่หมุนได้ และส่วนส่งถ่ายกำลังให้มิดชิด สำหรับสายพานแขวนลอยหรือที่มีช่วงยาวหรือกว้างเกินขนาดต้องมีที่ครอบรองรับซึ่งเปิดซ่อมแซมได้ 8. ที่ครอบใบเลื่อยส่วนที่สูงกว่าโต๊ะหรือแท่น 9. เครื่องปิดบังประกายไฟ หรือเศษวัตถุ

1.9.5 ถังน้ำมันเชื้อเพลิงต้องติดตั้งไว้ที่ปลอดภัย ท่อน้ำมันเชื้อเพลิงต้องไม่รั่วซึม วางไว้ในที่ปลอดภัย และวัตถุที่เป็นเชื้อเพลิงต้องเก็บให้ปลอดภัย

1.9.6 ตรวจซ่อมหม้อไอน้ำปีละ 1 ครั้ง ผลการตรวจต้องได้รับการรับรองจากวิศวกรเครื่องกล

1.9.7 ทำความสะอาดบริเวณที่ตั้งหม้อไอน้ำ มิให้มีคราบน้ำมันหรือสิ่งสกปรกที่ติดไฟง่าย

1.10 จัดทำข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานที่ปลอดภัยในการตรวจหม้อไอน้ำก่อนลงมือทำงาน และแจ้งให้ผู้ปฏิบัติงานทราบ

1.11 ผู้ควบคุมหม้อไอน้ำอย่างน้อยต้องเป็นช่างชั้นต้น ซึ่งรับประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือรับประกาศนียบัตรวิชาชีพจากสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมแรงงาน

1.12 หม้อไอน้ำที่มีอายุเกิน 10 ปี ต้องลดความดันที่ใช้งานสูงลง

1.13 หม้อไอน้ำที่เคลื่อนย้ายแล้ว ต้องลดความดันที่ใช้งานสูงสุดตามที่กำหนด

1.14 หม้อไอน้ำ ซึ่งอยู่ในห้องโดยเฉพาะ จะต้องมีทางออกสองทาง ถ้ามีหลายชั้นจะต้องทำทางออกไว้ทุกชั้น และไม่มีสิ่งกีดขวางเมื่อไฟฟ้าดับให้มีแสงสว่างฉุกเฉินส่องไปยังทางออก และเครื่องวัดต่าง ๆ

1.15 ให้ลูกจ้างซึ่งทำงานสวมถุงใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำตัวดังนี้

ตารางที่ 7 ประเภทของงานกับอุปกรณ์ความปลอดภัย

ประเภทงาน	อุปกรณ์ที่สวม
1. เชื่อมแก๊สและเชื่อมไฟฟ้า	1. แว่นตาลดแสง แผ่นปิดหน้าอก กันประกายไฟ ถุงมือหนัง รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น
2. ลับหรือฝนโลหะ กิ่งโลหะ กิ่งไม้ ใสโลหะ ใสไม้ ตัดโลหะ	2. แว่นตาหรือหน้ากากชนิดใส ถุงมือผ้า รองเท้ายางหุ้มส้น
3. บี้โลหะ	3. แว่นตาชนิดใส ถุงมือผ้า รองเท้ายางหุ้มส้น
4. ชุบโลหะ ฟันสี	4. ถุงมือยาง รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น
5. ยก ขนย้าย ติดตั้ง	5. หมวกนิรภัย ถุงมือหนัง รองเท้าหัวโลหะ
6. ควบคุมเครื่องยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องมือกล	6. หมวกนิรภัย รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น

2. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (พ.ศ. 2519)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ในเรื่องความร้อน ในที่ลูกจ้างทำงานจะมีสภาพความร้อนที่ทำให้อุณหภูมิของร่างกายสูงเกิน 38 องศาเซลเซียสได้ ถ้าเกินให้แก้ไข ถ้าแก้ไขไม่ได้ให้ลูกจ้างมีเครื่องป้องกันความร้อน

2.2 ในเรื่องแสงสว่าง ภายในสถานประกอบการ มีดังนี้

2.2.1 งานที่ไม่ต้องการความละเอียด เช่น การขนย้าย การบรรทุก การมัด การเกี่ยววัตถุชนิดหยาบ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่าง 50 ลักซ์

2.2.2 งานที่ต้องการความละเอียดเล็กน้อย เช่น การผลิต หรือการประกอบงานชิ้นงานอย่างหยาบ ๆ การสีข้าว การสาวฝ้าย การปฏิบัติงานขั้นแรกในกระบวนการอุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 100 ลักซ์

2.3 แสงสว่าง ณ ที่ที่ให้ลูกจ้างคนใดคนหนึ่งคนใดทำงาน มีดังนี้

2.3.1 งานที่ต้องการความละเอียดปานกลาง เช่น การเย็บผ้า การเย็บหนัง การประกอบภาชนะ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 200 ลักซ์

2.3.2 งานที่ต้องการความละเอียดสูงกว่าข้อ 2.3.1 แต่ไม่ถึงข้อ 2.3.3 เช่นการกรึงหรือแต่งโลหะ การซ่อมแซมเครื่องจักรการตรวจตรา และทดสอบผลิตภัณฑ์ การตกแต่งหนังสือและผ้าฝ้าย การทอผ้า เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 300 ลักซ์

2.3.3 งานที่ต้องการความละเอียดมากเป็นพิเศษ และต้องใช้เวลาทำงานนาน เช่นงานประกอบเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่มีขนาดเล็ก นาฬิกา การเจียรไนเพชร พลอย การเย็บผ้าสีมืดทึบ ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 1,000 ลักซ์

2.4 ถนน และทางเดิน ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 20 ลักซ์

2.5 ให้มีการป้องกันมิให้มีแสงตรงหรือแสงสะท้อนที่มีแสงจ้าส่องตาลูกจ้าง ถ้าไม่อาจป้องกันได้ ให้ลูกจ้างสวมแว่นตาหรือกะบังลดลง

2.6 ห้องเก็บวัสดุ ทางเดิน และบันได ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 50 ลักซ์

2.7 ภายในสถานประกอบการที่ให้ลูกจ้างทำงาน จะต้องมียกระดับของเสียงดังนี้

2.7.1 เวลาทำงาน 7-8 ชั่วโมง ต้องมียกระดับเสียงที่รับติดต่อกันไม่เกิน 90 เดซิเบล

(เอ)

2.7.2 เวลาทำงาน 8 ชั่วโมง ต้องมียกระดับเสียงที่รับติดต่อกันไม่เกิน 80 เดซิเบล (เอ)

2.8 ให้ลูกจ้างทำงานที่มีระดับเสียง 140 เดซิเบล (เอ) มิได้

2.9 ที่ที่มีระดับเสียงดังเกินกำหนด ให้แก้ไขที่ต้นกำเนิดของเสียงหรือทางผ่านของเสียง ถ้าไม่อาจแก้ไขได้ให้สวมปลั๊กอุดเสียง หรือครอบหูลดเสียง

3. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (สารเคมี) (พ.ศ. 2520)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

3.1 ในที่ให้ลูกจ้างทำงาน สารเคมีในบรรยากาศ จะมีความเข้มข้น โดยเฉลี่ยเกินที่กำหนดมิได้

3.2 ห้ามมิให้ลูกจ้างทำงานในที่ที่สารเคมีมีความเข้มข้นเกินที่กำหนด

3.3 ห้ามมิให้ลูกจ้างทำงานในที่ที่มีฝุ่นแร่ในบรรยากาศมีปริมาณโดยเฉลี่ยเกินที่กำหนด
3.4 ภายในสถานที่ที่มีการใช้สารเคมีที่กำหนดข้างต้น ซึ่งอาจเป็นอันตราย ให้จัดห้องหรืออาคารไว้ได้โดยเฉพาะ

3.5 ในที่มีสารเคมีหรือฝุ่นแร่ฟุ้งกระจายเกินที่กำหนดหากแก้ไขไม่ได้ต้องจัดให้ลูกจ้างสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำตัว เช่น ที่มีฝุ่นละออง แก๊ส หรือไอเคมี ต้องสวมที่กรองอากาศหรือเครื่องช่วยหายใจ

4. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า (พ.ศ. 2522)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

4.1 -ให้จัดทำแผนผังวงจรไฟฟ้าซึ่งการไฟฟ้าท้องถิ่นรับรอง และให้มีการตรวจสอบได้ตลอดเวลา

4.2 ให้มีการตรวจสอบสภาพของสายไฟฟ้า และอุปกรณ์ไฟฟ้าถ้าชำรุดหรือมีกระแสไฟฟ้ารั่วให้ซ่อมแซมทันที

4.3 ให้มีป้ายเตือนอันตรายในที่จะเกิดอันตรายจากไฟฟ้า

4.4 ในการติดตั้งตรวจสอบ ซ่อมแซมไฟฟ้า ต้องผูกป้ายพื้นสีแดง ห้ามสับสวิทช์ไว้ที่สวิทช์ หรือใช้กุญแจป้องกันการสับสวิทช์

4.5 ห้ามลูกจ้างสวมเครื่องนุ่งห่มที่เปียกน้ำปฏิบัติงานขณะมีไฟฟ้า

4.6 สายไฟฟ้าที่ใช้ในอาคารต้องเป็นสายที่มีฉนวนหุ้ม และมีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่กำหนด

4.7 สายไฟฟ้าที่เดินสายใต้ดิน ต้องใช้สายไฟฟ้าชนิดที่ฉนวนหุ้มสองชั้น และมีเปลือกนอกกันความชื้นได้

4.8 สายไฟฟ้าที่ใช้ในสถานที่ประกอบการ ต้องใช้ขนาดให้เหมาะสมกับกระแสไฟฟ้าสูงสุดที่กำหนดไว้

4.9 การเดินสาย และเครื่องประกอบที่กำหนด ไม่ให้ใช้ในสถานที่ซึ่งอาจเกิดอันตรายเนื่องจากวัตถุไวไฟได้

4.10 ภายในตัวอาคาร การเดินสายฝังในผนังตึกต้องใช้สายไฟฟ้าชนิดฉนวนหุ้มสองชั้นที่มีเปลือกนอกกันความชื้น และต้องเป็นแบบใช้ฝังในผนัง

4.11 ภายนอกอาคาร การเดินสายต้องจัดทำให้เหมาะตามวิธีการ

4.12 การเดินสายไฟฟ้า ในสถานที่ประกอบการ จะต้องมีเครื่องตัดกระแสติดตั้งไว้

4.13 การต่อสายทุกแห่ง ต้องทำในที่ซึ่งตรวจได้สะดวก รางเดินสายต้องเป็นแบบที่เปิดฝาออกตรวจได้

4.14 อุปกรณ์ไฟฟ้าที่มีละอองน้ำ หรือความชื้นหรือไอระเหยงกรดต้องใช้อุปกรณ์ชนิดที่ป้องกันน้ำ หรือไอระเหยงของกรดได้

- 4.15 เครื่องมือไฟฟ้าชนิดถือหรือเคลื่อนที่ได้ต้องมีสายดิน
 - 4.16 หม้อแปลงไฟฟ้า หม้อแปลงเครื่องวัด ขดลวด จำกัดกระแส และเครื่องปรับแรงดัน เมื่อติดตั้งใช้งาน ต้องต่อเปลือกหุ้มที่เป็นโลหะลงดิน
 - 4.17 แผงสวิตช์ต้องมีลักษณะและติดตั้งตามกฎหมายเกณฑ์ที่กำหนด
 - 4.18 เครื่องกำเนิดไฟฟ้าต้องติดตั้งในพื้นที่กว้างพอที่จะปฏิบัติงานซ่อมแซมได้ ถ้าติดตั้งในห้องต้องมีทางระบายอากาศ ท่อไอเสียต้องต่อออกภายนอก
 - 4.19 ห้ามมิให้สายศูนย์เป็นสายดิน หรือสายดินเป็นสายศูนย์
 - 4.20 สายดินต้องเป็นโลหะ ไม่ผุกร่อนง่าย
 - 4.21 ห้ามต่อสวิตช์ไว้ในสายดิน
 - 4.22 สายดินของเครื่องล่อฟ้า ต้องตรงและสั้น
 - 4.23 สายดินที่ใช้ต้องมีขนาดตามที่กำหนด
 - 4.24 ปล่องควันที่เป็นโลหะ และปล่องควันที่เป็นอิฐ หรือคอนกรีต ต้องมีการป้องกันฟ้าผ่า
 - 4.25 สายดินต้องมีรอยต่ออย่างน้อยที่สุด ต้องมีความแข็งแรงรับแรงดึงได้ไม่น้อยกว่าที่กำหนด และต้องไม่มีมุม
 - 4.26 สายดินต้องมีการป้องกันการกระทบกระแทก
 - 4.27 ปล่องควันที่บุผิวด้วยโลหะหรือมีบันได เป็นโลหะ ต้องต่อเข้ากับสายดิน
 - 4.28 จัดหาเครื่องป้องกันอันตรายจากไฟฟ้า เช่น หมวกแข็งกันไฟฟ้า ถุงมือยาง แผ่นยาง ฉนวนครอบลูกถ้วย ให้แก่ลูกจ้างตามความเหมาะสมของงานไฟฟ้า
 - 4.29 ลูกจ้างที่ขึ้นปฏิบัติงานสูงกว่าพื้นดิน 4 เมตร ต้องจัดหาหมวกนิรภัยและเข็มขัดนิรภัย
 - 4.30 จัดหารองเท้ายางหุ้มข้อมีสันให้แก่ลูกจ้าง
 - 4.31 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากไฟฟ้า จะต้องมีคุณสมบัติได้มาตรฐานที่กำหนด
 - 4.32 จัดฝึกอบรมลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้าให้มีความรู้ความสามารถในวิธีปฏิบัติ
- เมื่อมีการประสบอันตรายจากไฟฟ้า การปฐมพยาบาลและการช่วยชีวิต
- 5. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (ประดาน้ำ) (พ.ศ. 2523)
 - ให้นำช่างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้
 - 5.1 ก่อนให้ทำงานประดาน้ำต้องจัดให้ลูกจ้างได้ตรวจสุขภาพตามบัตรตรวจสุขภาพที่กำหนด
 - 5.2 ในการทำงานประดาน้ำต้องมีหัวหน้าประดาน้ำ และผู้ช่วยเหลือเท่าที่จำเป็นตามที่กำหนด

- 5.3 ลูกจ้างผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับงานประดาน้ำต้องมีประสบการณ์หรือได้รับการฝึกอบรม
- 5.4 จัดให้มีเวลาทำงาน เวลาพักและการลดความกดดันเป็นไปตามที่กำหนด
- 5.5 จัดให้มีอุปกรณ์ดำน้ำและลูกจ้างในงานประดาน้ำตามที่กำหนด
- 5.6 จัดให้มีบริการปฐมพยาบาลและเครื่องช่วยชีวิตตลอดเวลาที่มีการดำน้ำ
- 5.7 จัดให้มีประดาน้ำสำรองและอุปกรณ์ดำน้ำสำรองตลอดเวลาที่มีการดำน้ำพร้อมทั้ง

ถึงอากาศสำรอง

- 5.8 ถ้าเห็นว่าไม่ปลอดภัย ลูกจ้างจะไม่ดำน้ำก็ได้

6. ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างว่าด้วยลิฟต์ขนส่งวัสดุชั่วคราว (พ.ศ. 2524)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

6.1 ในการใช้ลิฟต์ต้องปฏิบัติดังนี้

- 6.1.1 ให้มีผู้ได้รับการอบรมมาแล้วทำหน้าที่บังคับลิฟต์ตลอดเวลา

- 6.1.2 ให้มีข้อบังคับในการใช้ลิฟต์ติดไว้ในบริเวณลิฟต์ให้ชัดเจน

- 6.1.3 ให้มีการตรวจสอบลิฟต์ทุกวัน ถ้าชำรุดเสียหาย ต้องซ่อมแซมก่อนใช้งาน

- 6.1.4 ติดป้าย “ห้ามใช้ลิฟต์” เมื่อลิฟต์ไม่อยู่ในสภาพพร้อมที่จะใช้งานหรือเมื่อไม่มีผู้ทำหน้าที่บังคับลิฟต์

มีผู้ทำหน้าที่บังคับลิฟต์

- 6.1.5 ห้ามบุคคลใช้ลิฟต์เว้นแต่ในกรณีการตรวจหรือการซ่อมแซม

- 6.2 ให้ลูกจ้างทำงานซึ่งมีลักษณะโดดเดี่ยวในที่สูงเกิน 4 เมตร สวมเข็มขัดนิรภัย

และใช้เชือกนิรภัย

- 6.3 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำตัวต้องเป็นไปตามมาตรฐาน

7. ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างว่าด้วยการนั่งร้าน (พ.ศ. 2525)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

- 7.1 ในงานก่อสร้างสูงเกิน 2 เมตร ต้องจัดให้มีนั่งร้าน

- 7.2 นั่งร้านเสาเรียงเดียวที่สูงเกิน 7 เมตร หรือนั่งร้านที่สูงเกิน 21 เมตร ต้องจัดให้ผู้

ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามที่ ก.ว. กำหนด เป็นผู้ออกแบบและกำหนดรายการละเอียด

- 7.3 แบบและรายการละเอียดที่ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมออกและกำหนด

ต้องเป็นไปดังต่อไปนี้

- 7.3.1 นั่งร้านที่สร้างด้วยไม้ต้องใช้ไม้ที่ไม่ผุเปื่อยไม่มีรอยแตกร้าวหรือชำรุด

- 7.3.2 นั่งร้านที่สร้างด้วยโลหะสามารถรับน้ำหนักบรรทุกได้ไม่น้อยกว่า 2 เท่า

ของน้ำหนักใช้งานและนั่งร้านที่สร้างด้วยไม้ไม่น้อยกว่า 4 เท่า

- 7.3.3 ที่รองรับนั่งร้านต้องมั่นคงแข็งแรงสามารถรับน้ำหนักใช้งาน

- 7.3.4 โครงนั่งร้านต้องมีการยึดโยง ก้ำยันหรือตรึงกับพื้นดิน หรือส่วนของงานก่อสร้างมิให้เซหรือล้ม
- 7.3.5 นอกจากช่างที่ขนถ่ายสิ่งของแล้ว ต้องมีราวกันตกตลอดด้านนอกของพื้นนั่งร้าน
- 7.3.6 ต้องจัดให้มีพื้นนั่งร้านปูติดต่อกัน ยึดกับตงให้แน่น
- 7.3.7 ต้องจัดให้มีบันไดภายในของนั่งร้าน
- 7.4 ในการสร้างนั่งร้านต้องดำเนินการตามแบบและรายละเอียดดังนี้
- 7.4.1 นั่งร้านที่สร้างด้วยไม้จะต้องใช้ตะปูขนาดเหมาะสมและตอกให้มั่นคงแข็งแรง จะตอกรับแรงถอนโดยตรงมิได้ และตอกให้สุดความยาวของตะปู เมื่อรื้อนั่งร้านต้องถอนตะปูหรือตีพับให้หมด
- 7.4.2 นั่งร้านที่ใช้ลิฟต์ขนส่งวัสดุต้องมีการป้องกันการกระแทก
- 7.4.3 ห้ามสร้างนั่งร้านยึดโยงกับทอลิปต์
- 7.4.4 ให้มีผ้าใบหรือสังกะสีหรือไม้แผ่นปิดรอบนอกของนั่งร้านป้องกันอันตรายจากการส่งของตก ยกเว้นนั่งร้านเสาเรียงเดียว
- 7.4.5 เหนือช่องทางเดินต้องปิดคลุมด้วยผ้าใบหรือสังกะสีหรือไม้แผ่นป้องกันอันตรายแก่ผู้ใช้ทางเดิน
- 7.5 ให้มีการใช้นั่งร้านเป็นไปดังนี้
- 7.5.1 ถ้านั่งร้านชำรุดหรือน่าจะเป็นอันตรายต้องซ่อมแซมทันที และห้ามใช้ลูกจ้างทำงานจนกว่าจะซ่อมแซมเสร็จ
- 7.5.2 ถ้าพื้นนั่งร้านสั่น ห้ามทำงานบนนั่งร้าน
- 7.5.3 ถ้ามีนั่งร้านหลายชั้นให้มีสิ่งป้องกันมิให้เกิดอันตรายแก่ผู้ทำงานอยู่ชั้นล่าง
- 7.6 จัดให้ลูกจ้างที่ทำงานบนหรือใต้หรือใกล้เคียงกับนั่งร้านสวมหมวกนิรภัยและรองเท้าพื้นยางหุ้มส้นและเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างอื่น ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ประเภทของงาน กับอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลที่ใช้ในงานก่อสร้าง

ประเภทงาน	อุปกรณ์ที่สวม
1. ช่างเหล็ก	1. ถุงมือผ้าหรือหนัง
2. ผสมปูนซีเมนต์	2. ถุงมือยางและเปลี่ยนเป็นรองเท้าพื้นยางหุ้มแข็ง
3. ก่ออิฐ ฉาบปูน	3. ถุงมือยาง
4. ประปา กระจก	4. ถุงมือผ้าหรือหนัง

7.7 ให้ลูกจ้างซึ่งทำงานมีลักษณะโดดเดี่ยวในที่สูงเกิน 4 เมตร สวมเข็มขัดนิรภัยและใช้เชือกนิรภัย

7.8 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำตัว ต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

8. ความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง (เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย) (พ.ศ. 2528)
ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

8.1 ให้นายจ้างที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป จัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานแห่งละ 1 คน ทำหน้าที่ตลอดเวลาที่มีการทำงาน ดังนี้

8.1.1 ดูแลให้การปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัย

8.1.2 ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับความปลอดภัย

8.1.3 ดูแลการใช้เครื่องป้องกันอันตราย

8.1.4 ตรวจสอบสภาพการทำงานและการปฏิบัติงานของลูกจ้าง แล้วรายงานนายจ้างให้ปรับปรุงแก้ไข

8.1.5 สอบสวนอุบัติเหตุและโรคเกี่ยวกับการทำงาน

8.1.6 ส่งเสริมกิจกรรมความปลอดภัย

8.2 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยมีคุณสมบัติ ดังนี้

8.2.1 สำเร็จปริญญาตรีสาขาอาชีวอนามัย หรือเทียบเท่า หรือที่มีหลักสูตรความปลอดภัย หรือ

8.2.2 ผ่านการอบรมและการทดสอบเกี่ยวกับความปลอดภัยจากกรมแรงงาน หรือสถาบันที่กรมแรงงานรับรอง หรือ

8.2.3 ปฏิบัติงานความปลอดภัยไม่น้อยกว่า 1 ปีก่อน วันที่ประกาศใช้บังคับ

8.3 แจ้งชื่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยต่ออธิบดีกรมแรงงานภายใน 30 วันนับแต่วันแต่งตั้ง

8.4 เมื่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยพ้นจากหน้าที่ ให้จัดให้มีคนแทนและแจ้งชื่อต่ออธิบดีกรมแรงงานภายใน 60 วัน นับตั้งแต่วันที่คนเดิมพ้นหน้าที่

8.5 ส่งรายงานการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัย การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยต่ออธิบดีกรมแรงงานเป็นประจำทุก 6 เดือน

9. ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง (เขตก่อสร้าง) (พ.ศ. 2528)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

9.1 จัดทำรั้วหรือคอกกั้นและปิดประกาศแสดงการก่อสร้างในบริเวณที่ดำเนินการก่อสร้าง

9.2 แจ้งและปิดประกาศ ณ เขตก่อสร้าง ห้ามและไม่ยินยอมให้ลูกจ้างเข้าพักอาศัยในอาคารที่กำลังก่อสร้าง

9.3 ห้ามลูกจ้างเข้าไปในอาคารที่กำลังก่อสร้าง หรือเขตก่อสร้างนอกเวลาทำงาน โดยมีได้รับมอบหมายหรือได้รับอนุญาตจากนายจ้าง

9.4 กำหนดเขตอันตรายในงานก่อสร้างขึ้น โดยจัดให้มีรั้ว หรือคอกกั้นหรือแผงกั้นกันของตึก และเขียนป้ายแจ้ง “เขตอันตราย” ปิดประกาศให้ชัดเจนในเวลากลางวัน ให้มีสัญญาณไฟสีแดงตลอดเวลาด้วย

9.5 มิให้ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ลูกจ้างผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปในเขตอันตรายนั้น

10. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับบันจัน (พ.ศ. 2530)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

10.1 ปิดคำเตือนให้ระวังอันตรายและติดตั้งสัญญาณเตือนอันตรายให้ผู้บังคับบันจันเห็นได้ชัดเจน

10.2 ในการทำงานเกี่ยวกับบันจัน จัดให้มีการให้สัญญาณใช้บันจันที่เข้าใจกันระหว่างผู้เกี่ยวข้อง

10.3 จัดให้มีการตรวจสอบส่วนประกอบและอุปกรณ์ของบันจันทุก ๆ 3 เดือน

10.4 บันทึกวันเวลาที่ตรวจสอบและผลการตรวจสอบ โดยมีวิศวกรเป็นผู้รับรองไว้เป็นหลักฐาน

10.5 จัดให้มีสิ่งครอบปิดส่วนที่หมุนรอบตัวเองหรือส่วนที่เคลื่อนไหวได้ของเครื่องจักร

10.6 ห้ามมิให้ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับบันจันที่ชำรุดเสียหายหรืออยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัย

10.7 ถ้ามีการทำงานเกี่ยวกับบันจันในเวลากลางวัน จัดให้มีแสงสว่างทั่วบริเวณตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

10.8 จัดให้มีคู่มือการปฏิบัติงานเกี่ยวกับบันจันเป็นภาษาไทยให้ลูกจ้างศึกษาและปฏิบัติตามโดยถูกต้อง

10.9 จัดให้มีผู้ควบคุมทำหน้าที่ควบคุมการใช้บันจันให้เป็นไปโดยถูกต้องและปลอดภัย

11. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการตอกเสาเข็ม (พ.ศ. 2532)

ให้นายจ้างจัดหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

11.1 ปฏิบัติตามรายละเอียดคุณลักษณะและคู่มือการใช้เครื่องตอกเสาเข็มที่ผู้ผลิตกำหนด หากไม่มีต้องให้วิศวกรกำหนด

11.2 จัดให้มีการตรวจอุปกรณ์และส่วนประกอบที่สำคัญก่อนใช้งาน

11.3 จัดให้มีคู่มือการใช้เครื่องตอกเสาเข็มและวิธีใช้รหัสสัญญาณ ให้ลูกจ้างได้ศึกษาและใช้อย่างเป็นที่เข้าใจ

11.4 จัดให้มีป้ายพิงคัยกน้ำหนักรและคำแนะนำการใช้เครื่องตอกเสาเข็ม ไว้ที่ตำแหน่งที่ผู้ควบคุมเห็นได้ชัดเจน

11.5 ในการใช้เครื่องตอกเสาเข็มใกล้ไฟฟ้าแรงสูง ต้องจัดให้มีระยะห่างที่ปลอดภัยและมีมาตรการป้องกันทางไฟฟ้า

11.6 จัดให้มีควบคุมงาน ผู้ควบคุมเครื่องตอกเสาเข็มและผู้ให้สัญญาณ

11.7 ห้ามให้ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับเครื่องตอกเสาเข็มที่ชำรุดหรืออยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัย

11.8 จัดให้ลูกจ้างสวมหมวกนิรภัย ถุงมือหนัง รองเท้านิรภัยหรืออุปกรณ์อื่นตามลักษณะและสภาพของงาน

11.9 ลูกจ้างต้องใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย ถ้าไม่ใช้ให้นายจ้างสั่งหยุดการทำงานทันที

12. ความปลอดภัยในการทำงานในที่อับอากาศ (พ.ศ. 2533)

ให้นายจ้างจัดการหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

12.1 ห้ามให้ลูกจ้างทำงานในสถานที่อับอากาศจนกว่าจะได้ดำเนินการให้ปลอดภัย

12.2 ก่อนให้ลูกจ้างทำงานในสถานที่อับอากาศจะต้องจัดการดำเนินการให้ปลอดภัยดังนี้

12.2.1 ตรวจสอบปริมาณออกซิเจน สารเคมีและสิ่งปนเปื้อนในอากาศว่าจะทำให้เกิดการขาดออกซิเจน การระเบิดและการเป็นพิษหรือไม่ และเก็บบันทึกผลการตรวจไว้ให้เจ้าหน้าที่แรงงานสามารถตรวจสอบได้

12.2.2 ถ้าการตรวจสอบพบว่า ปริมาณออกซิเจนต่ำกว่าร้อยละ 18 โดยปริมาตร หรือมีสารเคมีที่ติดไฟได้ในปริมาณความเข้มข้น เกินกว่าร้อยละ 20 ของความเข้มข้นต่ำสุดที่จะติดไฟหรือระเบิดได้ หรือสารเคมีอื่น ๆ อยู่ในระดับเกินกว่าค่าความปลอดภัยที่กำหนดให้ทำการระบายอากาศ หรือขจัด หรือทำความสะอาดสถานที่นั้นจนกว่าจะอยู่ในสภาพที่ปลอดภัย

12.2.3 จัดอุปกรณ์ช่วยหายใจ เข็มขัดนิรภัย สายชูชีพและอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่เหมาะสม กับสภาพของงานตามมาตรฐานที่กรมแรงงานยอมรับเพื่อความปลอดภัยของลูกจ้าง

12.3 ในระหว่างที่ลูกจ้างปฏิบัติงานในสถานที่อับอากาศ นายจ้างต้องจัดให้มีการปฏิบัติดังนี้

12.3.1 ตรวจสอบอากาศเป็นระยะและจัดการให้ปลอดภัย

12.3.2 จัดให้มีผู้ช่วยเหลือผู้ประสพภัยที่ชำนาญพร้อมกับอุปกรณ์ช่วยชีวิตคอยช่วยเหลือลูกจ้างตลอดเวลา

12.4 จัดให้มีอุปกรณ์ไฟฟ้าและอุปกรณ์ประกอบที่ใช้ป้องกันฝุ่นความร้อน การระเบิด การลุกไหม้และไฟฟ้าลัดวงจรในสถานที่อับอากาศ

12.5 จัดให้มีผู้ควบคุมงานที่มีความรู้ความสามารถเพื่อปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้

12.5.1 วางแผนการปฏิบัติงานและการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงาน และติดประกาศหรือแจ้งให้ลูกจ้างทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

12.5.2 ชี้แจงและซักซ้อมหน้าที่ความรับผิดชอบวิธีการปฏิบัติงาน และวิธีการป้องกันอันตรายตามแผน

12.5.3 ควบคุมดูแลให้ลูกจ้างใช้และตรวจตรา เครื่องป้องกัน และอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยที่ใช้ ให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้

12.6 ห้ามลูกจ้างสูบบุหรี่หรือพกพาอุปกรณ์สำหรับจุดไฟหรือติดไฟเข้าไปในสถานที่อับอากาศ

12.7 ห้ามนายจ้างให้ลูกจ้างทำงานที่ก่อให้เกิดความร้อนหรือประกายไฟในสถานที่อับอากาศ

12.8 จัดให้มีเครื่องดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพและพอเพียง

12.9 ห้ามลูกจ้างที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปในสถานที่อับอากาศ

12.10 ปิดกั้นช่องโพรง หรือถึงเปิดของสถานที่อับอากาศไม่ให้คนเข้าหรือตกลงไป

12.11 ติดป้ายแจ้งข้อความว่า “บริเวณอันตรายห้ามเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต” ปิดประกาศไว้ในบริเวณสถานที่อับอากาศซึ่งสามารถมองเห็นได้ชัดเจน

12.12 ลูกจ้างต้องสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานเช่น หมวกนิรภัย รองเท้าหนังหัวโลหะ รองเท้าหุ้มส้นพื้นยางทำด้วยหนังหรือผ้าหุ้มตลอด รองเท้ายางหุ้มแข็งต้องทำด้วยยาง หรือยางผสมวัสดุอื่นที่ไม่ฉีกขาดง่ายสามารถกันน้ำและสารเคมีได้ ถุงมือที่มีความเหนียวไม่ฉีกขาดง่าย มีความยาวหุ้มถึงข้อมือ เข็มขัดนิรภัยที่ทำด้วยหนังในลอน ผ้าฝ้ายดกที่ทนแรงดึงไม่น้อยกว่า 1,150 กิโลกรัม

13. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย

มีสาระสำคัญดังนี้ คือ

1. กำหนดให้นายจ้างต้องปฏิบัติดังนี้

1.1 กำหนดให้ต้องแจ้ง

1.1.1 แจ้งรายละเอียดสารเคมีอันตรายที่อยู่ในครอบครองตามแบบ ส.อ.1

1.1.2 ต้องส่งรายงานความปลอดภัยและการประเมินการก่อดอันตรายจากสารเคมีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ตามที่อธิบดีจะได้กำหนด

1.2 กำหนดให้นายจ้างต้องปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

1.2.1 การเก็บรักษา การขนส่ง นำสารเคมีอันตรายเข้าไปในสถานประกอบการ ต้องจัดฉลากปิดที่ภาชนะ บรรจุหีบห่อห้ามสารเคมีอันตราย

1.2.2 สถานที่เก็บ วิธีการเก็บสารเคมีอันตราย ต้องปลอดภัยตามสภาพ หรือตามคุณลักษณะของสารเคมีอันตราย

1.2.3 สถานที่ทำงานต้องสะอาด มีการระบายอากาศที่เหมาะสม มีออกซิเจนไม่ต่ำกว่าร้อยละสิบแปดโดยปริมาตร และมีระบบป้องกันและกำจัดมิให้สารเคมีในบรรยากาศมีปริมาณเกินกำหนด

1.2.4 ไม่ให้ลูกจ้างพักอาศัยในสถานที่ทำงานที่เก็บสารเคมีอันตราย

1.2.5 ตรวจวัดระดับสารเคมีในบรรยากาศเป็นประจำ ตามแบบ ส.อ. 3

1.2.6 ต้องจัดทำรายงานความปลอดภัยและประเมินการก่อดอันตรายของสารเคมี ตามแบบ ส.อ. 2

1.2.7 จัดที่ล้างมือ ล้างหน้า ห้องอาบน้ำ ที่เก็บเสื้อผ้า

1.2.8 อบรมลูกจ้างให้เข้าใจเรื่องการเก็บรักษา ขนส่ง กระบวนการผลิตอันตรายที่จะเกิดขึ้น วิธีการควบคุมและป้องกัน วิธีการอพยพ/เคลื่อนย้าย

1.2.9 ตรวจสอบสุขภาพลูกจ้างประจำปี ตามแบบ ส.อ. 4

1.2.10 จัดอุปกรณ์ดับเพลิงให้เหมาะสม

1.2.11 จัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

1.2.12 จัดอุปกรณ์และเวชภัณฑ์การปฐมพยาบาล

1.3 กำหนดให้ลูกจ้างต้องปฏิบัติดังนี้

1.3.1 ลูกจ้างต้องปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง หรือมาตรการต่าง ๆ

1.3.2 ลูกจ้างต้องสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่นายจ้างจัดให้

14. ความปลอดภัยในการทำงานในสถานที่ที่มีอันตรายจากการตกจากที่สูงวัสดุ กระเด็น ตกหล่น และการพังทลาย

มีสาระสำคัญดังนี้ คือ

1. กำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่ต้องป้องกันมิให้ลูกจ้างตกหล่นจากที่สูงและการทำงานที่อาจตกหล่นลงไปเป็นภาชนะต่าง ๆ โดยกำหนดทางเลือกไว้หลายประเภทตั้งแต่การจัดทำราวปิดกั้นนั่งร้านตาข่าย หรือเข็มขัดนิรภัย ตลอดจนห้ามลูกจ้างทำงานในขณะที่มีพายุ ลมแรง ฝนตก

2. กำหนดให้นายจ้างต้องป้องกันมิให้ลูกจ้างที่ทำงานบนทางหรือพื้นลาดชันเกิน 15-30 องศา จากแนวราบตกหล่นลงมาโดยต้องจัดให้มีนั่งร้าน หรือเข็มขัดนิรภัย

พร้อมสายช่วยชีวิต หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถป้องกันได้ นอกจากนี้ยังกำหนดสภาพของบันไดต่าง ๆ ขาหยั่ง หรือม้ายืนปฏิบัติงาน และวิธีการใช้ด้วย

3. กำหนดการป้องกันการพังทลาย วัสดุกระเด็นตกลงจากที่สูง โดยกำหนดให้ทำไหล่เอียงเป็นมุมที่ไม่พังทลาย ทำผนังค้ำยัน ฝ้าใบ แผ่นกัน หรือที่รองรับ เป็นต้น การดำเสียงของจากที่สูงต้องปิดกัน กำหนดเขต และใช้ราว ปล่อง หรือวิธีที่ปลอดภัย และมีผู้ควบคุมจนกว่างานจะเสร็จ

4. กำหนดให้จัดหมวกแข็งป้องกันศีรษะสำหรับกรณีที่มีสิ่งของตกจากที่สูง

15. ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับหม้อน้ำ

สาระสำคัญดังนี้คือ

15.1 กำหนดให้นายจ้างใช้หม้อน้ำ และอุปกรณ์หม้อน้ำที่ได้มาตรฐานสากล หรือมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

15.2 กำหนดให้มีการติดตั้งหม้อน้ำ และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องที่ถูกหลักวิชาการด้านวิศวกรรม

15.3 กำหนดให้มีการปรับปรุงคุณภาพน้ำที่ใช้กับหม้อน้ำ เพื่อมิให้เกิดการกัดกร่อนหรือเป็นอันตรายต่อหม้อน้ำ

15.4 กำหนดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาเกี่ยวกับหม้อน้ำเพื่อให้คำปรึกษาเกี่ยวกับนโยบายปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายตลอดจนปัญหาทางเทคนิคเกี่ยวกับหม้อน้ำ

15.5 กำหนดให้มีมาตรการควบคุมการดัดแปลงหม้อน้ำอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการด้านวิศวกรรม

15.6 กำหนดให้มีการตรวจสอบหม้อน้ำประจำปี และหลักซ่อมส่วนสำคัญโดยมีวิศวกรรับรองผลการตรวจสอบ

15.7 ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการให้นายจ้างปรับปรุง แก้ไข หม้อน้ำให้อยู่ในสภาพปลอดภัย และระงับการใช้หม้อน้ำที่ทรุดโทรมไม่สมควรใช้งาน

15.8 กำหนดให้มีการคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล โดยให้นายจ้างจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายต่าง ๆ ให้ลูกจ้างใช้

16. ความปลอดภัยในการทำงาน การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับลูกจ้าง

สาระสำคัญมีดังนี้

16.1 กำหนดให้อาคารที่ให้ลูกจ้างทำงานอยู่มีความปลอดภัยในเรื่องการแยกอาคารเก็บวัสดุที่อาจจะระเบิดอย่างร้ายแรงออกต่างหาก กำหนดชนิดของอาคารและจำนวนชั้นที่ลูกจ้างสามารถทำงานได้ เส้นทางหนีไฟที่ปลอดภัย ทางออกแต่ละชั้นไม่น้อยกว่า 2 ทาง

มีป้ายชี้ทาง ประตุนิไฟที่มีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า 1.10 เมตร และต้องอพยพลูกจ้างออกได้หมดภายใน 15 นาที บันไดหนีไฟต้องทนไฟป้องกันควันประตูออกสุดท้ายเปิดออกยังที่ที่ปลอดภัยเป็นต้น

16.2 การจัดอุปกรณ์ดับเพลิง ให้จัดน้ำสำรองดับเพลิงตามปริมาณที่กำหนดและจัดเครื่องดับเพลิงที่มีขนาด ชนิด การติดตั้ง และระยะห่างตามกฎหมาย

16.3 กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการเก็บรักษา ปริมาณที่เก็บการใช้ และการควบคุมสารเชื้อเพลิงทุกชนิดที่เก็บภายในอาคารและภายนอกอาคาร

16.4 กำหนดให้มีภาชนะเก็บของเสียที่ติดไฟง่ายต้องเป็นโลหะทนไฟ

16.5 กำหนดให้มีสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้

16.6 กำหนดการป้องกันแหล่งกำเนิดความร้อนต่าง ๆ เช่น การป้องกันอันตรายจากไฟฟ้า การเสียดสี เครื่องยนต์ ปล่องไฟ การนำ การพา การแผ่รังสีความร้อน ไฟฟ้าสถิตย์ ฟ้าผ่า เป็นต้น

16.7 กำหนดให้มีการฝึกอบรมพนักงานให้สามารถดับเพลิงได้ไม่น้อยกว่า 40% ของแต่ละพื้นที่ ให้มีการฝึกซ้อมการดับเพลิง และหนีไฟไม่น้อยกว่าปีละ 1 ครั้ง

16.8 กำหนดให้จัดเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เช่น เสื้อผ้า รองเท้า ถุงมือ หมวก หน้ากากกันความร้อนให้ลูกจ้างดับเพลิง และขณะฝึกซ้อม

สรุป

การใช้กฎหมายอาชีวอนามัยให้ได้ผลดีนั้นจะต้องให้ความร่วมมือกันทุก ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องที่จะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด จึงจะเกิดผลดีต่อทั้งนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งแนวทางของการปฏิบัติควรมีดังนี้

1. กฎหมายตรงกับสภาพความเป็นจริง
2. กฎหมายต้องสมเหตุสมผล
3. มีคณะกรรมการที่ปรึกษากฎหมาย
4. กลุ่มบุคลากรควรได้รับการอบรมมา
5. มีอุปกรณ์เครื่องมือเหมาะสม
6. มีหน่วยงานตรวจตราให้เป็นไปตามกฎหมาย

เมื่อดูแลให้เป็นไปตามหลักการนี้แล้ว ย่อมบังเกิดเป็นผลดีต่อทั้งลูกจ้าง นายจ้าง และประเทศชาติต่อไป

กิจกรรมเสริม

1. อ่านเพิ่มเติมจากราชกิจจานุเบกษา ฉบับต่าง ๆ
2. การใช้กฎหมายอาชีวอนามัยให้ผลดี มีวิธีปฏิบัติอย่างไร

17. คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

กิจการที่บังคับใช้ตามกฎหมายฉบับนี้ ได้แก่ สถานประกอบการที่มีลูกจ้าง จำนวน 50 คนขึ้นไป และเป็นกิจการเหมืองแร่ อุตสาหกรรมหลัก ก่อสร้างกิจการขนส่ง โรงแรม ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล และสถานบริการเชื้อเพลิง

องค์ประกอบคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน

	จำนวนลูกจ้างในสถานประกอบการ (คน)		
	50-99	100-499	500 คนขึ้นไป
นายจ้างหรือผู้แทน	1	1	1
ผู้แทนระดับผู้บังคับบัญชา	2	2	4
ผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการ	2	3	5
เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย	0	1	1
รวม	5	7	11

หน้าที่ของคณะกรรมการฯ มีดังนี้

1. จัดทำนโยบาย แผนงานและโครงการประจำปี
2. จัดทำโครงการหรือแผนการฝึกอบรม
3. ตรวจสอบความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมการทำงานเดือนละ 1 ครั้ง
4. เสนอรายงานและแนะแนวทางการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายและความปลอดภัยในการทำงาน
5. กำหนดกฎระเบียบและมาตรฐานความปลอดภัยในการทำงาน
6. สนับสนุน ส่งเสริม คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
7. ประสานคณะกรรมการทำมติ หรือผลการประชุมเสนอนายจ้างภายใน 7 วัน

การประชุมคณะกรรมการฯ กำหนดให้มีองค์ประชุมประกอบด้วยคณะกรรมการอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง และมีผู้แทนระดับผู้บังคับบัญชา และผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการเข้าสอนการกำหนดการประชุม โดยให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยเดือนละครั้ง หรือมีการประชุมเมื่อเกิดอุบัติเหตุ มีการสูญเสียชีวิตหรือเสียชีวิต เกิดอัคคีภัย มีการละเมิด มีสารเคมีรั่วไหล เป็นต้น

หนังสืออ้างอิง

- ชลินทร์ อมรธรรม. กฎหมายแรงงาน. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการสัปดาห์ความปลอดภัยในการทำงานแห่งชาติ ครั้งที่ 3, 2531.
- ชัยยุทธ ชวลิตนธิกุล และคณะ. รวมกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานและสิ่งแวดลอม. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย), 2537.
- ทรัพยากรธรณี, กรม. กฎกระทรวงฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2513) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510. กรมทรัพยากรธรณี, 2513.
- ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับการดอกเสาเข็ม. ราชกิจจานุเบกษา 106 (19 มกราคม 2532) : 8-24.
- ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย. ราชกิจจานุเบกษา 108 (24 กันยายน 2534) : 834-842.
- ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานในสถานที่้อากาศ. ราชกิจจานุเบกษา 107 (30 สิงหาคม 2533) : 329-335.
- พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535. ราชกิจจานุเบกษา 62 (9 เมษายน 2535) : 1-24.
- พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535. ราชกิจจานุเบกษา 109 (5 เมษายน 2535) : 27-52.
- พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535. ราชกิจจานุเบกษา 109 (6 เมษายน 2535) : 21-43.
- พัชรา กาญจนารัตน์. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชีวอนามัย. เอกสารประกอบการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- แรงงาน, กรม. ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายความปลอดภัย กองคุ้มครองแรงงาน กรมแรงงาน, (ม.ป.ป.).
- แรงงาน, กรม. ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายความปลอดภัย กองคุ้มครองแรงงาน กรมแรงงาน, (ม.ป.ป.).
- _____ ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง กรุงเทพมหานคร นคร : ฝ่ายความปลอดภัย กองคุ้มครองแรงงาน กรมแรงงาน, (ม.ป.ป.).
- _____ . ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม (สารเคมี). กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายความปลอดภัย กองคุ้มครองแรงงาน กรมแรงงาน, (ม.ป.ป.).

- ศิริ เกวดินสฤทธ์. **แนวทางการบริหาร และการดำเนินการประกันสังคมในประเทศไทย**. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการ สัปดาห์ความปลอดภัยในการทำงานแห่งชาติ ครั้งที่ 4, 2533. สวัสดิการและการคุ้มครองแรงงาน, กรม. **สาระสำคัญกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน 1**. กรุงเทพมหานคร : กองตรวจความปลอดภัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, (ม.ป.ป.). (อัดสำเนา).
-
- **สาระสำคัญกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน 2**. กรุงเทพมหานคร : กองตรวจความปลอดภัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, (ม.ป.ป.). (อัดสำเนา).
-
- **สาระสำคัญกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน 3**. กรุงเทพมหานคร : กองตรวจความปลอดภัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (ม.ป.ป.). (อัดสำเนา).
-
- **สาระสำคัญกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน 4 (การทำงานก่อสร้าง)**. กรุงเทพมหานคร : กองตรวจความปลอดภัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, (ม.ป.ป.). (อัดสำเนา).
- เสถียร วิชัยลักษณ์ และสืบวงศ์ วิชัยลักษณ์ (ผู้รวบรวม). **ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 เรื่องการคุ้มครองแรงงาน**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์นิติเวช, 2519.
- สุวงศ์ ศาสตราวาท และคณะ. **กฎหมายสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : เจ้าพระยาการพิมพ์, 2536.